

ZHMEČEK

Měsíčník Cibule a Kebule pro dětské domovy

101

Vánoce 2010

Prag Plyš Tour 2010

Plyšáci vyrazili se Švagrem na zájezd do Prahy (54-55)

Dvě ředitelky

Milá Zámečata,
v tomto pro mě historickém úvodníku
bych se vám rád svěřil se dvěma věcmi.

Poslední číslo

Toto číslo Zámečku je poslední. Přesněji: Poslední, které připravuji jako šéfredaktor. Z našich malých redaktorů nám vyrostli velcí a skvělí písálkové i organizátoři a je ten pravý čas, aby Zámeček převzal. Jejich představení najdete na vedlejší straně. Veronice i Graciánovi přeji, aby „jejich“ čísla byla ještě úspěšnější než „moje“ první stovka, aby přinesla ještě více radosti a odhalila ještě více průserů.

Krize

Myslíte, že žádná není, že to jen říkají v televizi? Ne, je to fakt pravda. Spousta lidí bude mít v roce 2011 méně peněz než před rokem a ještě hůře na tom budou dětské domovy nebo třeba ústavy, kde se starají o hendikepované lidi a o důchodce.

V takové chvíli by byl hřích platit spoustu peněz za časopis, který vychází každý měsíc, na staré a nemocné lidi by zbylo ještě méně. Proto jsme se rozhodli, že v roce 2011 bude Zámeček vycházet jen jednou za tři měsíce. Ale nebojte se, o nic nepřijdete a pro mnohé to bude ještě lepší – vše podstatné najdete na našem novém webu, a navíc budou všechny zprávy rychlejší a čerstvější.

Tak tedy: Good luck neboli hodně štěstí – novým šéfům Zámečku i novému webu.

Vladislav Sobol – Flík
naposledy šéfredaktor

Nová šéfredaktorka Zámečku

Veronika Vargová začala psát do Zámečku asi jako šestnáctiletá holka, a bylo to před mnoha lety, tehdy ještě většina z vás ani nebyla v domově. Pak z domova (DD Humpolec) odešla a vychovala krásnou Nikolku. Ta už chodí do školky a Verča zase dostala chuť na Zámeček.

„Mám dobrou práci, prodávám značkové oblečení ve skvělém obchodě v centru Humpolce, ale tvrdnu tam od rána do večera. Pak se musím postarat o Nikolku a domácnost, ale i tak jsou večery dlouhé,“ svěřila se Veronika.

Funkci šéfredaktorky jsme ji svěřili nejen proto, že má volné večery a že umí výborně psát. Ještě důležitější je její chuť něco udělat pro druhé, kterou ukázala už ve chvíli, kdy opouštěla dětský domov a sama pro něj připravila benefiční koncert. Zámeček je ještě mnohem větší sousto, ale já věřím, že ho zvládne.

Flík

Nový šéfreportér Zámečku

Ahoj,
tajně píšu tento článek v hodině ve škole. Takže pšššst.

Já a moji spolužáci říkáme našemu učiteli Brumík. Sedí za stolem u tabule a pořád brumlá: „Ale jooo!“ Má velký břicho a skoro se nehýbe. Jezdí výtahem a machruje, že on může a my ostatní musíme šlapat po schodech. On si o sobě totiž hodně myslí. Když neříká „Ale jo“, tak říká: „Jsem profesor, já jsem tady velký profesor.“

Dneska jsem poprvé šéfreportér. Nedělá to ze mě žádného Brumíka! Jsem normální kluk z děčáku jako kterýkoli z vás. Mým cílem je více jezdit do domovů, výchovnáků a diagnostiků. Rád si s vámi popovídám a všem ukážu, jak se stát redaktorem Zámečku (kdybych dlouho nejel, klidně mi napište). Přál bych si, aby Zámeček měl hodně redaktorů. A já vím, že v domovech jsou hodně dobří kluci a holky, kteří dokážou Zámeček posunout dál. A o to jde. Posunout Zámeček na další level. A hlavně bez Brumlů!

Gracián Svačina

Co najdete v Zámečku ?

6-8

Nový web Zámečku

Minule jsme představili, tentokrát podrobně vysvětlíme: Co všechno najdete na novém webu Zámečku?

9-12

Zámeček v ČT

Zámeček ovládl Českou televizi. Z osmi kluků a holek z dětské redakce se na jeden den stali televizí.

13 - 16

Potěmkinova vesnice?

Článek Graciána o přípravách na návštěvu Lívie Klausové v DD Jemnice vyvolal spoustu reakcí.

18-23

Jak skončil DD CUP?

Letošní ročník DD CUPu skončil. A jak jinak, než předáváním cen. A kde jinde, než v multikině.

24-25

Tančím, abych žil

Kluci a holky ze středočeských domovů zase tančili „jako o život“. Více v reportáži Miloše Nguyena.

26-29

Domovy se hejbalý

Celoroční projekt Hanky Kynychové pro tance a pohybu chtěvé děti vyvrcholil dvoudenní akcí v Praze.

31

Nové hřiště v Budišově

V severomoravském Budišově nad Budišovkou si užívají hřiště postavené díky grantu Nadace OKD.

33

Novinky z Lipové

Domov v Lipové u Šluknova se po několika měsících práce a nepohodlí proměnil k nepoznání.

40-41

Drápalíků Krákrokros

Minule jsme na zvali, teď přinášíme reportáž. Co to vlastně je, když se to tak divně jmenuje?

ochutnávka

Vánoce ve světě

Vánoce se slaví po celém světě. Každá země má své vlastní zvyky, v každém kraji se tyto svátky oslavují trochu odlišně.

Evropa

Začneme Evropou, do které patří Česká republika. Všichni jistě moc dobře víme, jak se Vánoce slaví u nás. Napečeme cukroví, ozdobíme stromeček, sníme bramborový salát s kaprem či s kuřecím nebo vepřovým řízkem, čekáme na Ježíška, a když se konečně dočkáme očekávaného zvuku zvonečku, běžíme ke stromečku, kde si rozdáváme dárečky. Na druhý den

navštěvujeme příbuzné a známé.

Bramborový salát s kaprem ovšem nejí všude. Třeba naši západní sousedé z Německa dávají přednost klobásám a různým rybám, ve Velké Británii si pochutnávají na krocanovi s kaštanovou nádivkou a ve Francii zase třeba na ústřicích a plněném kapounovi. Také Ježíška neznají všichni Evropané. V Rusku naděluje dárky Děda Mráz, ve Velké Británii Otec Vánoc, v Řecku sv. Nicholas, ve Finsku Ukko a v Itálii čarodějnice jménem La Befana. Zvyky jsou stejné nebo velice podobné České republice.

USA

V Americe se štedrovečerní večere koná až po půlnoční mši. Dárky, které tu lidem nosí Santa Claus se svými soby, se rozbalují ráno 25. prosince. V ten samý den k večeru se koná hlavní mše. Američané zdobí nejen stromečky, u kterých si zpívají klasické americké koledy, ale také své domy a zahrádky. Lidé se tak při večerní procházce mohou kochat třeba blikajícími světélky nebo různými sádrovými soškami sobů. Ve Střední Americe si pochutnávají při štedrove-

černí večeri hlavně na krocany se šunkou, ale může být i kůzle. Jako dezert si dávají pro ně typický koláč, nejčastěji jablčný. Jižní Amerika je silně katolicky zaměřená. Zdobení stroměčku převzali od Kuby, což je ostrovní stát. I když jsou Vánoce svátky klidu a pohody, jejich zvykem je, že čím větší rámus se dělá, tím lépe. Místo bramborového salátu s kaprem mají jako hlavní chod pečené vepřové s fazolemi. Studená šunka, sýr, ovoce a zelenina, to vše požívají jako dezert.

Asie

V Asii žije jen malé množství křesťanů, a proto se tam více než Vánoce slaví Nový rok. S příchodem nového roku dostávají děti oblečení a hračky, navštěvují se příbuzní. Ovšem postupem času i Vánoce získaly na popularitě. Japonci převzali zvyky od Američanů a slaví stejně jako oni. K večeri se servíruje krocán. Dárky nosí Hoteišcho, což je jeden z místních dobrých duchů, který má vzadu na hlavě další pár očí. Japonci věří, že díky tomu, že má oči vpředu i vzadu, dokáže po celý rok sledovat, kdo byl hodný a kdo zlobil. Stroměček se zdobí i v Číně. V Indii zdobí banánovníky a mangovníky.

Afrika

Vánoční svátky v Africe probíhají v době letních prázdnin. 350 milionů křesťanů je slaví 7. ledna, ale třeba v JAR, Zimbabwe či Ghaně už 25. prosince. Dárky se tam moc neřeší, jsou pro ně za-

nedbatelné. Prožívají svátky hlavně z církevního hlediska. Pokud se nějaké dárky rozdávají, tak jen malým dětem. Prioritou je návštěva přátel a příbuzných. Štědrovečerní večere se koná až po mši, na které jsou muži odděleni od žen. Namísto klasického stroměčku se zdobí palmy, mangovníky či kešy, ale to jen někde. Pokud bychom zašli na Štědrý večer na večeri do Afriky, nabídli by nám jistě rýži, vařené či pečené skopové, kuřecí maso, ochucené česnekem a kořením, a jako dezert ovoce.

Austrálie

Austrálie a Nový Zéland jsou díky časovému pásmu vůbec první, kteří slaví příchod Vánoc. Místo sněhu a mrazu zažívají spíše vedra, bouřky, požáry, krupobití a záplavy. O Vánocích mohou na teploměru naměřit v průměru cca 30° C. Až 70 % Australanů je silně věřících. Vlastní zvyky a tradice ovšem nemají, převzaly zvyky britské. Dárky nosí na Novém Zélandu Santa Claus, přímo v Austrálii Otec Vánoc. Štědrovečerní večere probíhá na terasách, v parcích i na plážích a servírují se mořské plody, těstoviny, krocán či kachna. Jako dezert mohou posloužit koláčky i zmrzlina.

Veselé Vánoce a šťastný Nový rok!

Franta Berger
DD Olomouc & Open Gate

www.zamecek.net

Co všechno tam najdete?

Zámeček má na své staré adrese nový web! To jsme oznámili už v minulém čísle a spousta z vás už si ho vyzkoušela (jen v listopadu přes 800 návštěvníků!). Dnes vám ukážeme, co všechno můžete na naší „nové“ internetové stránce najít.

Kurýr

Kurýr dříve přinášel lidem poštu a nové zprávy. Stejně je to i tady: V Kurýru najdete skoro každý den nějakou novinku ze světa dětských domovů. Většina z nich pochází právě od vás. Výhodou je, že tam můžeme dát třeba tisíc zpráv, takže v rubrice najdete ještě více informací, než se nám vejde do Zámečku.

Stránky domovů

Spousta domovů už má na webu Zámečku svou vlastní stránku a články, které nám z domovů posíláte, se objeví v Kurýru a zároveň i na stránce vašeho domova. A co je hlavní: Zprávy si tam mohou členové dětské redakce vkládat sami! A stačí tak málo: Poslat do redakce (redakce@zamecek.net) fotku s krátkým popisem vašeho domova a zvolit si vašeho dětského redaktora, který bude mít zpravodajství z domova na starost. Tomu pak pošleme podrobné informace a naučíme ho, jak může vkládat zprávy na web úplně sám.

Zámecký archiv

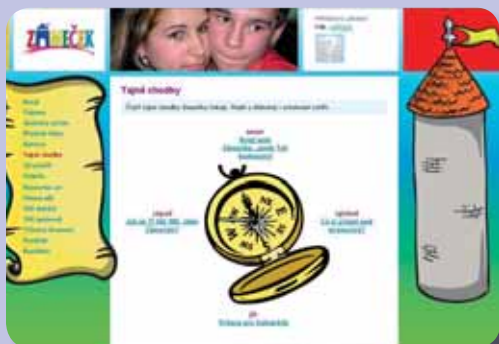
Chtěli byste se podívat na některé starší číslo Zámečku? Nebo si ho dokonce vytisknout? Podívejte se do Zámeckého archívu, kde máme spoustu historických čísel (a postupně budeme doplňovat další). Stažení čísla je jednoduché, zvládne ho každý, kdo si s počítačem aspoň trochu rozumí.

Předsálí Duhy

Zámeček vydává sdružení Duha Zámeček, které je součástí celostátního sdružení Duha. To má i spoustu dalších aktivit, pořádá třeba zahraniční workcampy pro studenty a další zajímavé akce, kterých se může zúčastnit třeba i váš domov. To vše najdete v Předsálí Duhy a v dalších rubrikách si můžete vyhledat taky informace o jiných organizacích, které něco zajímavého pro domovy dělají.

Tajné chodby

Chceš napsat kamarádům z jiných domovů svůj názor na poslední Zámeček, zúčastnit se ankety nebo jen tak pozdravit ostatní? V tom případě jsou Tajné chodby určené právě pro tebe. Jinými slovy tady můžete diskutovat psát to, co si myslíte. A nikdo vám za to hlavu neutrhne!

Galerie

Tato rubrika je šance pro všechny talentované kluky a holky. Aktuálně v ní najdete fotky, které jste nám do Zámečku poslali, příště zveřejníme třeba vaše obrázky nebo modely. Každý navíc může hlasovat pro nejlepší obrázek, abychom mohli jeho autora odměnit.

Věž spojenců

Každý správný zámek musí mít své spojence, aby se ubránil třeba ve válce. Natož Zámeček, ten je potřebuje i v dobách míru. Ve Věži spojenců najdete představení všech hlavních partnerů Zámečku, kteří nám pomáhají finančně i jinak.

Hlásná věž

Pořádá váš domov nějakou akci a chtěli byste na ni pozvat i ostatní? Pošlete nám základní informace – o co jde, kdy a kde se akce koná, kolik stojí, co se na ní bude dít a jak se přihlásit. Přiložte i ilustrační fotku (třeba z minulého ročníku) a klidně i sponzory, my vše zveřejníme na webu – právě v Hlásné věži. Třeba vaši akci objeví domov, který neví, kam vyrazit o víkendu, nebo dokonce nový sponzor...

Zámeček v televizi (České)

Osm redaktorů časopisu Zámeček navštívilo redakci zpravodajství v České televizi. Každý den do Prahy přijela dvojice redaktorů Zámečku a strávila den s reportérem. „Ty jo, ráno bylo hustý, šli jsme na poradu a tam se ti redaktůrci trochu hádali, ale pak jim nějaký šéf rozdal úkoly a šlo se makat,“ řekl mi Franta Miker z Mikulova. „Já jsem šla s redaktorem na natáčení pozůstatků Tycho Braha, bylo to dobrý. Všude plno novinářů a dokonce tam byla i televize z Dánska,“ řekla mi Denisa Mikulová z Kroměříže. Redakce Zámečku děkuje hlavnímu sponzorovi – PR agentuře Donath Burson Marsteller (www.dbm.cz).

Stážistou v České televizi

Díky agentuře Donath-Burson-Marsteller jsem měl možnost strávit jeden den s pracovníky České televize. Mohl jsem sledovat práci reportérů přímo v terénu a následně se i zúčastnit procesu příprav reportáží do hlavních zpráv. Bylo velice zajímavé nahlédnout takto zblízka do světa žurnalistiky.

Ráno

Úterý pro mne nezačalo zrovna pohádkově. Zaspal jsem! Ranní hygiena, snídaneň, úklid pokoje... To vše během pouhých dvaceti minut. Autobus jsem stihl jen tak tak, potom jsem už vše stíhal bez problémů. Sešel jsem se s Jolanou Košíkovou z DD Zábřeh na Moravě a Milošem Nguyenem. Společně jsme vyrazili na Kavčí hory, kde nás Miloš předal lidem, kteří se nás ujali.

Porada

Zavedli nás do malé, ale útulné kanceláře, kde seděli dva lidé. Uvařili nám čaj a kafe, které mi po ranním shonu velice bodlo. Většinu lidí tam bylo jedno, zda si vykáme či tykáme. Já zvolil po celou dobu návštěvy raději vykání, ale občas jsem se s někým zapovídal natolik, že jsem na vykání dočista zapomněl. V kanceláři si s námi chvíli povídali, pak nás zavedli na jakýsi meeting, kde si všichni redaktori řekli, co se jim v předšlém dni na reportáži povedlo a čemu by se měli příště raději vyhnout nebo co by měli udělat lépe. Ukazovat si touto cestou nedostatky mi přijde rozumné, člověk si svou chybu uvědomí a příště se jí vyhne. Ovšem v místnosti se nenacházeli žádní amatéři, ale zkušení redaktori, takže to byly chyby opravdu nepatrné, kterých si občan, sle-

dující zprávy, asi jen těžko všiml. Na konci „porady“ byla každému redaktorovi přidělena nějaká událost, kterou museli ten den natočit. Po schůzi si nás rozebrali redaktori, ten můj se jmenoval Tomáš Vlach.

Rozhovor s Knihařem

Výjezd do terénu. S Tomášem jsme šli do přízemí budovy, kde se k nám připojily dvě osoby – kameraman a zvukař. Autem jsme dojeli na místo natáčení, kde náš již očekával vnuk pana Knihaře. Zavedl nás do místnosti, kde byl sám pan Pavel Knihař, což je válečný veterán, který jako sedmnáctiletý v roce 1948 založil se svými přáteli Organizaci svobodných studentů a vydávali spolu ilegální časopis „Svobodný hlas“. Mimo jiné jsem se dozvěděl, že po zatčení v červnu 1948 byl jako nezletilý na základě amnestie propuštěn z vazby, čehož využil a krátce nato přešel hranice do Německa. V polovině listopadu 1948 vstoupil ve Francii do Cizinecké legie. Přežil tvrdé boje s vietnamskými partyzány i pravidelnými oddíly Viet Minhu. V roce 1978 legii opustil v hodnosti kapitána, následně byl jmenován Rytířem čtené legie. Poslouchal jsem jeho životní příběh tak zaujatě, že jsem skoro ani nedýchal. Setkat se osobně s takovým mužem byla pro mne čest!

Prohlídka budovy

Po návratu na Kavčí hory jsem se opět shledal s Jolanou, která musela čekat na výjezd do terénu až do odpoledne. Mladá a pohledná slečna (těch tam bylo opravdu mnoho) nás provedla budovou ČT. Viděli jsme vše – od místního bufetu přes různá studia až po velín, kde vznikají příspěvky do zpravodajských relací. Udivovaly mě

třeba střížny nebo místo zvukaře, kde se to hemžilo samými tlačítky, monitory a páčkami. Asi těžko bych se v tom všem vyznal.

Cena Václava Bendy

Po prohlídce budovy odjela Jolana natáčet reportáž, já se zase připojil k Tomášovi. Myslel jsem si, že už nic natáčet nepojedeme, a tak jsem spíš počítal s ukázkou sestřihu reportáže nebo něčím podobným. Mile mě překvapil druhý výjezd do terénu. Opět se k nám připojili kameraman a zvukař, tentokrát ovšem jiný tým. Jeli jsme do Ústavu pro výzkum totalitních režimů, kde se uskutečnilo slavnostní udílení Ceny Václava Bendy a předání pamětních medailí „Za svobodu a demokracii“. Šlo o předání medailí osobám, které v minulém režimu nějakým způsobem bojovali za svobodu nás všech, ale do této chvíle se nedočkali žádné odměny ani jakéhokoliv uznání. Prostě se na ně zapomnělo.

Zatímco Tomáš se svým týmem dělali rozhovory s oceněnými, já si zašel na menší občerstvení, které bylo všem nabídnuto. Cestou zpět do budovy ČT jsme si v autě povídali o všem možném...

Byl to příjemný den!

Nastal čas odjezdu. Rozloučili jsme se s lidmi, kteří se nám po celý den věnovali. Poté nás vyzvedl a zavezl na hlavní nádraží Gracián Svačina. Musím říct, že v budově České televize na Kavčích horách pracují moc milí a příjemní lidé. Věnovali se mi na sto procent a já se ani chvíli nenudil. Sice jsem si osobně nevyzkoušel třeba něco natočit nebo sestříhat, ale to vůbec nevadí. Sledovat profíky v akci mi naprosto stačilo, protože to bylo velmi zajímavé a poučné.

Moc děkuji agentuře Donath-Burson-Marsteller za uspořádání krásné akce. Rád bych poděkoval také všem lidem, kteří se nám věnovali, i když měli spoustu práce a starostí s přípravami reportáží.

František Berger

DD Olomouc & Open Gate

Zběsilá jízda s Českou televizí

Strašně jsem se těšil, že pojedu na stáž do České televize a přitom jsem ještě ani nevěděl, co tam budu dělat, ale i tak jsem se těšil a to moc.

Pondělí 15.11. 9:15 hod. Přijíždíme před budovu ČT, oči jsem měl vykulené až na zem, protože jsem větší budovu s tolika počítači a lidmi neviděl. Ale to nejlepší mě teprve potkalo, až když jsem vyjel s profesionálním redaktorem Tomášem Vlachem, kameramanem a zvukařem na tiskovou konferenci. Když jsme dojeli na místo, tak jsme vešli do menšího sklípku, kde se odehrávala tisková konference. Během ní jsem si mohl dát cokoli k pití i jidlu.

Téma bylo „Holokaust“. Tři dámy dělají projekt pro školy po celé republice a chtějí, aby se to dozvědělo co nejvíce lidí. Tisková konference trvala cca hodinu, natočili jsme, co bylo podstatné, zeptali na pár otázek a jeli zpět do televize. Byl jsem docela překvapený, že někteří redaktori, kteří tam byli, se nezeptali ani na jednu otázku a odešli. Byla to pro mě skvělá zkušenost. Viděl jsem profesionální redaktory přímo v akci. Něco jsem i pochytil, co se mi bude určitě hodit.

Nejvíce se mi líbila jízda tam i zpět. Zvukař, který řídil auto, zná Prahu určitě moc dobře, protože on ty zatáčky doslova „řezal“, cítil jsem se, jako bych jezdil rallye, krásná představa.

Franta Miker
DD Mikulov

Zámeček v ČT sledoval miminka

Do České televize jsem přijela hned v pondělí ráno. Přidělili mě redaktorce Barboře Jelínkové, která mě vzala točit na konferenci předčasně narozených dětí.

Vzali jsme s sebou zvukaře a kameramana a vyjeli jsme na místo konference. Tam jsme se nejdříve občerstvili a napili. Na konferenci vystoupil MUDr. Richard Plavka – předseda české neonatologické společnosti a dále Lenka Novotná – předsedkyně sdružení NEDOKLUBKO a moderátorka konference. Na začátku byla prezentace, kde jsme viděli stránky NEDOKLUBKA, což je sdružení rodičů a přátel nedonošených dětí, kteří dělají projekt „MÁMY PRO MÁMY“. Pomáhají rodičům, které potkalo stejné neštěstí nedonošeného děťátka. Pak nám řekli pár údajů o předčasně narozených dětech. Například, že počet nedonošených dětí je vyšší než dříve, pohybuje se kolem 7 – 10 % z celkového počtu narozených dětí. Na konci novinářů pokládali otázky.

Já a Bára Jelínková jsme dělali rozhovory se členy konference a s maminkou nedonošeného dítěte. Zjistila jsem, že maminka nedonošeného miminka porodila už v 6. měsíci. Říkala, jak to bylo pro ní těžké nechat přibližně 3 měsíce dítě samotné v nemocnici. A úplný závěr byl, že reportérka natočila STAND UP, což zname-

ná, že reportérka stojí před kamerou a povídá o tom, co točila. Takové to celkové shrnutí a na konci říká: Barbora Jelínková, Česká televize.

Po návratu do zpravodajského studia reportérka připravovala reportáž. Napsala článek, který pak přeřiká a k tomu si připraví to, co natočila. Když to dodělala, šli jsme stříhat reportáž. Vypadalo to asi takto. Reportérka řekla panu stříhači, ať jí vystřihá to, co jí připadalo zbytečné a tam, kde se lidé třeba zakoktali, ono vlastně z 20 minut reportáže se musí udělat 3 – 5 minut. A když to sestřihají, tak mezi to dávají ilustrační záběry a to jsou záběry starší, které se dávají, když reportérka mluví tomu se říká ASYNCHRON. A také do té reportáže dali, jak reportérka udělala jednotlivé rozhovory členů konference a tomu to se říká SYNCHRON. A pak na konec reportérka připravila zvlášť na počítači titulky.

Mým závěrem bylo shlédnutí reportáže, která mě moc zaujala, jak se vůbec od začátku až do konce utváří. Byla jsem ráda, že jsem takovou příležitost dostala.

Sandra Pikartová
DD Maškov

Redaktorku jsem učila hip hop

Jednoho podzimního dne jsme jeli do Prahy do České televize, abychom viděli, jak to tam chodí. Vyzkoušela jsem si natáčet na placu, poznala jsem mnoho zábavných lidí. Spolu s redaktorkou Pavlínkou a kameramanem Vaškem jsem se naučila spoustu nových věcí.

Aby toho nebylo málo, tak jsme se navzájem učili tancovat hip hop. Viděla jsem spoustu věcí – ukázali mi třeba, jak se stříhá ve střížnách. Jsem moc ráda za to že jsem mohla trávit jeden celý den v televizi, pobavila jsem se a moc se mi tam líbilo.

Jolana Košíková
DD Zábřeh na Moravě

S Klausem a Havlem!

Jako redaktorky jsme měly možnost 17. listopadu jet se sestrou do Prahy na stáž do České televize. Neměly jsme ani tušení, co nás čeká, ale měly jsme z toho dobrý pocit.

Po příjezdu do ČT jsme byly rozdělené každá ke svému redaktorovi, což se nám moc ze začátku nezamlouvalo, měly jsme trochu obavy. Po chvíli se naše obavy zdály zbytečné. Poté jsme se vydaly na výjezd. Já jsem měla možnost navštívit Motolskou nemocnici, kde zkoumali vědci pomocí počítačové techniky ostatky Tycha Braha. Česká televize byla jedinou televizí, která měla možnost natočit reportáž z téhle události. Moje sestra Kristýna Mikulová jela na Národní třídu, kde se oslavoval den boje za svobodu a demokracie. Setkala se s prezidentem Václavem Klausem a bývalým prezidentem Václavem Havlem.

Poté nás v České televizi provedli budovou, kde se uskutečňuje přímý přenos. V zaujetí na přímý přenos zpráv jsme se ocitly v pozadí záběru, což jsme si ani neuvědomily. Získaly jsme zkušenosti, které se jen tak někomu nenaskytnou. My jsme měly tuto možnost a za to vdčíme z velké části Graciánovi. Děkujeme!

Denisa Mikulová
DD Kroměříž

Potěmkinova vesnice

Článek Graciána o návštěvě „paní prezidentové“ v DD Jemnice zaměstnal havířovské pošťáky, kteří do redakce nosí vaše dopisy. Dnes vybíráme z těch „dospěláckých“, příště se zaměříme na reakce od dětí. Poznámky v rámečcích připravila redakce.

Jen odvážní mění svět

„Jeden den“ Graciána Švačiny je jedním z nejlepších textů, které za léta prošly stejnojmennou rubrikou v našem časopise. Hned první čtení mi přineslo povzbudivý zážitek setkání s nesporným talentem. Ten nekotvi jen ve slovech a ve schopnosti je chytře složit do

hladkého a logického sdělení. Jeho důležitou složkou je i nebojácnost v pohledu na svět a především odvahy ten svůj pohled přímo a jasně vyslovit. Bez ohledu na následky, které to pro pisatele může mít – ze strany dotčených mocných, nebo blízkých, nebo přátel, nebo kohokoliv jiného.

Jen texty nesené tímhle druhem talentu můžou doopravdy zaujmout a inspirovat. Autor „Čekání na Livii Klausovou“ tuhle schopnost má. Skvělá věc na tom je, že dětský domov, ve kterém prožil velkou část dosavadního života, v něm tuhle otevřenost pohledu a nebojácnost vyjádření neutiloukl. To je výborné vysvědčení pro vychovatele, v jejichž rukou se Gracián jako dítě ocitl – a z nichž některé teď svým neúprosným textem jistě zasáhl na citlivém místě. Doufáme, že tváří v tvář talentu, který pomáhali rozvinout, nepodlehnu panice či pocitu ukřivdění.

Graciánův talent s sebou ale nese taky jednu špatnou zvěst. Je určená učitelům základky v Nové Říši, kteří měli současného studenta vysoké školy žurnalistiky vzdělávat předtím, než ho úřad v těžké chvíli vyzvedl od rodičů a dal do péče státní instituce. Novoríšští kantoři ale jeho schopnosti rozví-

jeli tak usilovně, že propadl už ve třetí třídě – nepochybně jen proto, že byl podceňován a odepán kvůli svému „původu“ v sociálně slabé rodině. Takže, milé děti, dámy a pánové, k podobným předsudkům bychom se raději uchylovat neměli.

Ivan Lamper
editor týdeníku Respekt

Graciánův článek zaujal nejen Zámeček, proto vyšel také v prestižním týdeníku Respekt.

Co jsi v životě dokázal, že kritizuješ?

Zdravím tě Graciáne, je skoro půlnoc a právě jsem dočetl sté číslo Zámečku. Silně mne zklamal tvůj článek o Potěmkinově vesnici. Nemyslím si, že paní ředitelka Průšová je ideální, a neznám ji natolik, abych měl právo hodnotit ji. Přesto si myslím, že pro dětské domovy v České republice udělala hodně. A co dokázals v životě ty? Udělal si s paní ředitelky blbce. Prostě sis plívl a snažíš se to omluvit novinářskou nadsázkou. Jsi si vědom toho, že je to nefér, přesto jsi to udělal. Já na jejím místě bych začal už hledat cestičku, jak tě z DD vyhodit.

Ve své podstatě v článku píšeš, jak se snažila ukázat DD v co nejlepším světle, byť to nakonec vyšlo vniveč. Co jsi pro dobré jméno domova udělal Ty? Kolik hodin, kolik roků jsi věnoval práci pro DD? Omlouvám se za otevřenost, ale možná nebyť toho, že jsi v DD a nebyť Průšové – tak bys asi

co vy na to?

nebyl nic a nikdo by o tobě nevěděl. Mrzí mne, jak zneužíváš svého postavení a nevážíš si toho co je ti umožněno. Nezávidím ti to, ani ti to nechci upírat. Je jsem opravdu zklamán tím jak bezostyšně parazituješ na současném systému. Kdybys článek o Potěmkinově vesnici napsal a předal paní ředitelce, mohli jste se pobavit o nesmyslnosti příprav a možná na tom něco změnit.

I když já plně souhlasím s tím, že přijede-li manželka prezidenta je vhodné a slušné se na to připravit. Ty jsi však zcela veřejně pošípil člověka, od něj bezostyšně přijímáš nadstandardní péči. Moc mne to zklamalo. Jsem také zklamán tím, že ti to Zámeček otiskl. Domnívám se, že jistá úcta a odstup patří ke slušnému chování. Nevím kolik lidí a jak bude na tvůj článek reagovat. Já jsem měl potřebu ti to sdělit. Jestli jsi hodnotná osobnost tak to snad pochopíš, pokud nerozumíš o čem píšu, pak mne to mrzí.

Přeji Ti v životě jen to dobré.

Pavel Prošvic
bývalý ředitel DD Hodonín

Gracián píše o tom, co je dobré a co špatné. O svém dětském domově sice napsal několik kritických článků, ale pro domov a děti v něm žijící (i pro kluky a holky z jiných domovů) toho udělal tolik, jako málokdo v jeho věku.

Takový chlapec vyrostl za státní peníze?

Vážený Zámečku! Pociťuji nutnost reagovat na článek svěřence a šéfredaktora vaší dětské redakce Graciána Svačina z DD Jemnice, ve stém čísle Zámečku o „Potěmkinových vesnicích“.

Dětský domov Znojmo, jehož jsem ředitelem již více než patnáct let, poměrně úzce spolupracuje s DD Jemnice, a tím i s paní ředitelkou Dagmar Průšovou. Naše děti

a pedagogičtí pracovníci se vzájemně znají, pravidelně se navštěvují v rámci různých akcí a vyměňují si zkušenosti. Dokonce si dovolím tvrdit, že i naše dlouhodobá spolupráce vedla k tomu, že metody práce i organizace zařízení jsou dosti podobné. Zároveň jsem přesvědčen,

že jsou dlouhodobě velmi dobré výsledky v obou našich zařízeních v práci na úseku náhradní rodinné péče a výchovy, o čemž nesvědčí jenom naše pocity, ale výsledky České školní inspekce a dalších kontrolních orgánů.

Svěřenec Svačina je typickým příkladem dítěte, které pro velmi špatné a nevyhovující rodinné poměry bylo umístěno do DD Jemnice. Neměl to určitě jednoduché jako většina dětí odebraných z nefunkční rodiny a umístěných do náhradní rodinné výchovy. V jeho případě znám situaci a vím, jak se jemu všichni vychovatelé, ostatně jako všem ostatním dětem, v domově věnovali. Tedy s porozuměním, láskou a maximální nadstandardní péčí. Dodnes si vybavuji, jak byla paní ředitelka a ostatní zaměstnanci doslova pyšní, když se jim podařilo přes velké úsilí připravit chlapce na Střední pedagogickou školu ve Znojmě. Měli z toho upřímnou radost, protože děti s maturitou jsou v našich zařízeních spíše výjimkou.

Redaktor Svačina v letošním roce absolvoval školu, byl přijat na vysokou školu a to vše dosáhl zejména díky mimořádné péči ze strany právě Dětského domova v Jemnici.

Přesto jmenovaný pomlouvá zařízení, které mu umožnilo, aby měl to, co má a byl tím čím je! Navíc to dělá opakovaně (literárně nejméně potřetí) a cíleně a já se ptám proč? Necht' je v tom, dle poznámky pod článkem, jakákoliv „nadsázka“, je to určitě velká rána pro všechny zainteresované, kteří se chlapci věnovali a dodnes věnují, ale zároveň je to plivnutí i po všech zařízeních takového typu.

Každý soudný čtenář si musí říci: „A takový chlapec vyrostl za státní peníze z peněz daňových poplatníků, tedy i z mých peněz?!“ Z jeho vyjádření je cítit zloba, zášť a nenávisť ve vztahu k vychovatelkám, paní ředitelce a ostatním pracovníkům a celému domovu, kterou snad ani průměrně inteligentní člověk nemůže vyprodukovat. Co bude z takového člověka, až dostuduje vysokou školu?

Určitě všichni zaměstnanci i děti, do jejichž zařízení zavítá manželka prezidenta republiky, musí být právem hrdí, že si vybrala jejich domov. Před každým „posvěcením“ se v pořádných rodinách vždy uklízelo a uklízelo je to normální jev, tím spíše, když jsou poctěni tak významnou návštěvou.

Jak v úvodu článku Gracián Svačina uvádí, že v DD Jemnice byly různé významné osobnosti, svědčí o tom, že ne náhodou si toto zařízení při návštěvě prezidentského páru v Kraji Vysočina vybrala i paní Livie Klausová. A to je velká čest!

Vážený Graciáne Svačino! Za mnoho let, co v dětském domově pracuji, si nesmírně vážím dětí, které odešly do života - mnohdy jsme nad nimi i „lámali hůl“ - přesto se jich mnoho po letech vrací jako dospělí lidé i se svými dětmi. A když nám prostě řeknou, že to, co mají, mají díky nám a našemu zařízení, tedy dětskému domovu a jeho péči, zní to nádherně. Je to největší odměna, jakou si jen může přát ten, kdo tuto práci dělá upřímně a s láskou. Ze životních zkušeností bývalých našich svěřenců a výrazu jejich očí je zřejmé, že to myslí upřímně. Zároveň to potvrzuje, že jsme nic nedělali nadarmo a zdaleka to nebylo a nejsou „Potěmkinovy vesnice“.

Věřím, že snad jednou pochopíš, že články, kterým jsi ubližoval mnoha lidem a zejména těm, kterým jsi byl nejbližší, byly zbytečné a zbabělé. Pokud to nepochopíš, pak je mi tě upřímně líto.

Antonín Nachtnebl

ředitel DD Znojmo

Redakce má i opačné reakce, které by se daly shrnout: „A takový domov funguje z peněz daňových poplatníků, tedy i z mých peněz?“ Aneb žádný názor, ať je černý nebo bílý, nemůže být úplně pravdivý. Důležité je umět naslouchat a ne hned kamenovat...

Ještě, že paní Livie přijela...

Dobrý den,
děkuji za důvěru, s jakou se na mne obrácíte,
abych posoudil přípravy na příjezd první dámy
do Vašeho dětského domova.

Jak možná víte, strávil jsem téměř jedenáct let na Hradě a po boku prezidenta Václava Havla jsem navštívil šedesát zemí světa, stovky institucí, úřadů, firem, věznic,

nemocnic, sociálních zařízení, dětské domovy nevímaj. Všude se na návštěvu vzácného hosta připravovali, všude přece chtěli, aby se návštěvě u nich líbilo, aby se blýskli tím lepším. Představte si, že si domů pozvete návštěvu. Copak neuklidíte, ne?

Samozřejmě, že umyjete nádobí, ustelete, vyluxujete, připravíte pohoštění a budete chtít, aby se návštěvě u Vás líbilo. A že paní Livie neobešla všechny uklizené prostory? Ta práce Vám připadá zbytečná? Přece jste neuklízeli jen pro tu hodinku, neříkejte, že se Vám uklizené trávníky a chodníčky nelíbí víc než předtím, to prostředí je pro Vás, Vy v něm žijete, ne paní Klausová. Ne, není to ztracený čas, máte kolem sebe hezky a to je důležité. Tak by to vlastně mělo vypadat pořád, nejen když přijíždí návštěva.

A že paní Livie neviděla „skutečný život“ ve Vašem domově? Zarostlé chodníky, ušmudlané kuchyně, zaprášený nábytek - ani mi neříkejte, že takhle žijete každý den a nevádí Vám to. Já si umyju nádobí, utřu stůl, uklidím oblečení a utřu prach, i když jsem sám doma a nikdo neprijde. Ještě, že paní Livie přijela!

Srdečně zdravím

Ladislav Špaček

mluvčí prvního prezidenta ČR Václava Havla

Tak praví etiketa... Ale všichni víme, že i první dámy (alespoň v případě manželek našeho bývalého i současného prezidenta) jezdí do domovů hlavně proto, aby poznaly, jak se v nich dětem žije. A v Jemnici se žije dobře (ač všude mají své problémy), i kdyby měli na zahradě pár kousků spadaneho listí. Rozumní lidé nejsou na divadlo zvědaví, na to chodí do Národního...

Otočit dům naruby? Nic takového...

Milý Graciáne,
po přečtení Vašeho příspěvku ve stém čísle Zámečku k návštěvě paní Klausové ve Vašem dětském domově jsem ohromně nasmála a pobavila. To byl první moment.

Ty další již byly kritické a koutky mi lehce padaly dolů. Budu se snažit vypsát své pocity, začnu však ze široka. I náš dětský domov navštívila první dáma české republiky. Když mi tuto novinu telefonovala její spolupracovnice, nevěřila jsem vlastním uším, jen jsem se zajímala, čím jsme si tuto vzácnou návštěvu zasloužili. Především tím, že paní Klausová navštěvuje postupně všechny dětské domovy, kde jsou děti zapojeny ve „startovním do života“, které podporuje její nadační fond. Převratnou novinu jsem sdělila jak pracovníkům dětského domova, tak dětem. A začaly padat skvostné nápady, co všechno bychom měli udělat - přemalovat, přebarvit, přestěhovat,

co vy na to?

otočit dům naruby, atd. Nic takového se však nestalo.

Nechtěla jsem sehrávat žádné divadlo, chtěla jsem ukázat život v dětském domově takový, jaký probíhá každodenně. Veškerou aktivitu příprav jsem nechala na dětech. Kliky se neleštily, tráva nepřetrhávala (to se pravidelně dělá každý pátek), příjezdová cesta neumetávala, možná si někteří „klasici“ výjimečně ustlali peřiny do peřináčů. Je pravdou, že starší děti samostatně připravily občerstvení pro celou návštěvu, a to v každém bytě zvlášť.

Po příjezdu paní Klausové vzbudila u dětí nejvíce zvědavosti její ochranka. Sama první dáma navštívila všechny rodinné skupiny, všude komunikovala s dětmi, vychovatele u své návštěvy nepotřebovala. S malými si zahrála hry, které zrovna hráli, se staršími si vykládala o zájmech, škole, rodině a budoucnosti. Ona sama, i její doprovod, měly opravdu dětem co nabídnout. I když jsme nemalovali, neuklízeli,..., návštěvě se u nás muselo líbit, poněvadž čas vymezený našemu domovu hodně přetáhla.

Přiznám se, že jsem nakonec byla ráda, že jsme „nenacvičovali“ žádné divadélko, ona by to paní Klausová stejně poznala. Musím však na druhou stranu říci, že každý domov má zaužívané své rituály. U nás mezi ně patří i pravidelné úklidy, běhání kolem domova se šroubováky a vyrýpávání trávy, přehazování hromady listů zprava doleva a nazpět,... Nikdo tuto čin-

nost nedělá rád, ale už ji má zaužívanou. A tím se vlastně vracím na začátek mé reakce na Váš článek.

Nevím, zda by někdo z našich dětí poslal do zámečku takový příspěvek jako Vy. Možná ano, možná ne. Ono si čím dál více našich dětí uvědomuje, že domov je jejich jediné DOMA a pokud budu o svém „doma“ psát kriticky, tak se mi tam asi moc nelíbí, a když se mi tam moc nelíbí, tak přece mohu jít o dům dál. Tak to alespoň řeší naše děti starší 18-ti let. A já se před nimi svými názory netajím a děti je znají - dříve jsou odemčené, kvůli nám jsi v domově skončil(a) a pokud se ti tady nelíbí, stačí jimi pouze projít. Samozřejmě bez možnosti návratu. Chce to prostě někdy i trochu pokory, nejen nataženou dlaň se slovy „mám právo, mám nárok“.

Krásný den a hodně studijních úspěchů přeje

Jana Frühaufová

ředitelka DD Uherský Ostroh

Tak se prostě žije v Ostrohu. V domově, který nepořádá vánoční besídky, protože ani doma si žádné besídky nepřipravujete...

**Napište nám do redakce, jak se u vás připravujete na vzácné návštěvy?
Je to pakárna a stres, nebo příjemné přípravy, jako by to bylo doma?
Která slavná osoba váš domov navštívila a jaké to bylo?**

Silový trojboj v Zašové

V síle kroměřížští propadli, zato v kráse bodovalil

Po loňské marodce, a tudíž i neúčasti, jsme se o to více těšili na druhý ročník soutěže v silovém trojboji v DD Zašová. Těšilo nás, že jsme opět na tuto akci dostali pozvání, které se neodmítá. Nejen, že nás zajímalo, jakou posilovnu si v Zašové pořídili, ale také jsme si chtěli osahat nám neznámý sport.

Po příjezdu nás provedli budovou domova a až v horním patře nás ohromila vybavenost posilovny, která jistě může právem nést pojmenování fit-centrum. Při slavnostním zahájení jsme se dozvěděli, že se jedná o soutěž mezinárodní, poněvadž kromě domovů z Plumlova, Nového Jičína, Valašského Meziříčí, našeho Kroměříže a domácí Zašové přijely i děti ze slovenské Domaniže a polské Cieszyně.

Jaké máme svaly?

První disciplína byla společná pro všechny kategorie: leh-sedy za 1 minutu. Po ní následoval pro kluky Haken-dřep na posilovacím stroji a holky zápolily s kliky na bradlech. Po lehkém a chutném obědu a malém odpočinku přišla poslední disciplína: Bench-press, pro všechny kategorie společná. Dříve, než jsme byli puštěni k čince, se slova ujal rozhodčí dnešního zápolení, bývalý strejda DD Zašová, kterému jsou činky dlouhodobým koníčkem a úspěchy z kulturnistických soutěží na něm byly znát. Představil svého kamaráda, který je českým reprezentantem v silovém trojboji, aby nám vysvětlil vše po-

třebné. Nezůstalo jen u slov a z celé posilovny se všechny kotouče naložily na jednu tyč, aby v zápětí se 175 kg tento borec udělal hravě několik opakování.

Mistryně světa v páce

Po ukázce se mohla rozjet poslední část dnešního zápolení. Po mnohých pokusech a přidávání váhy na čince se pole soutěžících zúžilo a vítězové byli známi. Poté přišlo velké počítání organizátorů, aby se dopočítali, kdo a jak se umístil. Chvilkové čekání nám zpestřila mistryně světa v „páce“ ukázkou svého umění, techniky a síly na speciálním stole, který se pro tento sport používá.

Nic moc úspěch...

A výsledky? Ukázalo se, že naše příprava byla nedostatečná, protože se umístila pouze Denisa na druhém místě, která se navíc může pyšnit titulem Miss soutěže.

Kamil Hrudík

DD CUP 2010:

Pohár zamířil do „síně slávy“ v Pyšelích

reportáž

Praha – V pražském Multikině Ládví vyvrcholilo celoroční soutěžení v rámci DD CUPu 2010, kterého se v tomto roce zúčastnilo bezmála 59 domovů z celé republiky. Na slavnostním vyhlášení výsledků jich byla zastoupena zhruba polovina. Vítězem DD CUPu pro letošní rok se stal Dětský domov Pyšely, jeho zástupci převzali putovní pohár od minulého vítěze z Dolního Lánova.

Mezi domovy není soutěž, jež by svým záběrem sahala do všech koutů republiky, než právě oblíbený DD CUP, který vznikl v roce 2004. Le-

tošní finále probíhalo v obdobném duchu, jako v předchozích letech. Ani tentokrát nechyběla pohádka ve formátu 3D s názvem „Legenda o sovích strážcích“. Film promítaný v multikině se dětem i vychovatelům hodně zamlouval. Po pohádce následoval slavnostní oběd a po něm už očekávané kulturní odpoledne se speciálními hosty a moderátorem Tomášem Janků.

Nejllepším domovem DD CUPu v roce 2010 byl jednoznačně prohlášen DD Pyšely. Děti a strejda Danek Foldyna letos prokázali mimořádné výsledky, vyhráli samostatné tři díly za sebou a v ostatních byli buď na stupních vítězů, nebo velmi blízko k nim. Pyšeláci byli tak dobří, že už po předposledním díle DD CUPu bylo jasné, kdo se stane celkovým vítězem. Na posled-

ním díle cyklistice se tak bojovalo už jen o pořadí od druhého místa dále. Na druhém místě skončil domov v Klánovicích, který má do dalšího roku slibně nakročeno. Klánovický domov je do soutěží DD CUPu zapojený teprve druhý rok a už získal druhou pozici v tomto ročníku. Skvělé! Třetí místo obsadil DD Ústí – Severní Terasa, jehož reprezentanti se drží na předních místech poměrně často a k absolutnímu vítězství nikdy neměli daleko. Zatím však stále čekají...

Těžkej Pokondr „očaroval“ diváky

Vrcholem slavnostního vyhlášení DD CUPu bylo vystoupení hudební skupiny Těžkej Pokondr za účasti obou představitelů Miloše Pokorného a Romana Ondráčka. Známi zpěváci a moderátoři ranního vysílání Frekvence 1 spolu s organizátory DD CUPu vyhlášovali výsledky a předávali všem účastníkům hodnotné ceny. Mezitím však dokázali oba pánové udělat mnoho srandy, a aby celá atmosféra měla pořádné grády, tak se k nim ještě připojil zpívající šéf DD CUPu a ředitel počernického domova Martin Lněnička, jenž účastníky pravidelně baví na každém díle. Mezi dalšími hosty vystoupila dívčí skupina „Luštěla“ a moderátor a zpěvák v jedné osobě Tomáš Janků s písničkou od Michala Davida. Tomášovi se podařilo roztančit část publika a rozezpívat všechny přítomné v sále.

„Mám úžasný pocit, že Pyšely poprvé vyhrály DD CUP. Pokud vím, tak se nám nepodařilo získat lepší trofej, než putovní pohár DD CUPu. Chceme si ho hýčkat a určitě se na něj budeme rádi chodit dívat,“ řekl Zámečku Jarďa Šimeček, který se v Praze symbolicky rozloučil s DD CUPem, neboť štafetu předává mladším závodníkům a těch v Pyšelích není málo. Pyšelská sestava se vůbec v příštím roce z velké části obmění, bude zajímavé sledovat, jak se účastníkům povede, ale to platí u všech soutěžích. Ředitel Martin Lněnička na vyhlášení slíbil v příštím roce novinku. Vyhlášení výsledků bude v roce 2011 probíhat na jiném místě, víc už ale šéf DD CUPu neprozradil a nechal děti a vychovatele v napětí.

„Harmonogram DD CUPu na příští rok jsme už všem domovům rozdali, na první díl stolní tenis se všichni mohou těšit v lednu. Ale předtím bych ráda všem popřála krásné svátky a boha-

tého ježíška a celkovou pohodou do Nového roku. A v tom příštím se zase sejdem a opět začne nový a doufám, že i napínavý souboj o pohár DD CUPu,“ zmínila Hana Jedelská, zástupkyně ředitele DD Dolní Počernice.

Miloš Nguyen

zpravodaj Zámečku v Dolních Počernicích

www.ddcup.cz

Celkové pořadí

1	Pyšely	281
2	Klánovice	202
3	Ústí n. L. – Severní Terasa	195
4	Jemnice	162
5	Horní Slavkov	157,5
6	Dlažkovice	157
7	Pardubice	137
8	Čeladná	127
9	Nymburk	126,5
10	Vysoká Pec	126,5
11	Dolní Lánov	119
12	Mikulov	116
13	Hora sv. Kateřiny	115
14	Jeseník	85
15	Plzeň	83
16	Nová Ves u Chotěboře	77
17	Kašperské Hory	77
18	Dolní Počernice	74,5
19	Česká Lípa	70
20	Býchory	69

Šéf DD CUPu jako bavič:

Něco si připravím, ale většinou „vařím z vody“

Když se řekne DD CUP, mnozí si představí nejen sportovní turnaje, ale také výrazného a oblíbeného ředitele z Dolních Počernic Martina Lněničku. Ten dodává soutěžím DD CUPu podle mnohých tu „pravou šťávu“. Co se vlastně stalo, že vznikl DD CUP a proč baví tolik domovů z celé republiky? Více se dozvíte v „pohodovém rozhovoru“ pro Zámeček...

Kdo je „otcem“ myšlenky DD CUPu, jak to celé vzniklo?

Byla to úplná náhoda. Jednou za mnou přišel sponzor, že pořádáme Memoriál Lucie Hanušové, a zda bych byl schopen připravit celoroční projekt. Tak jsem ho připravil. Ale sponzorovi se nepovedl obchodní záměr a od projektu ustoupil. Leželo to v šuplíku do doby, než přišla na jednání Míša Bártů s nabídkou pomoci pro děti z dětských domovů. Tak jsem ji to přednesl a našli jsme v tom smysl a začal Dětský domov Cup.

Měls někdy pocit, že bys to celé hodil za hlavu?

Jako vychovatel ani ne, i když po pěti letech jsem cítil, že už to není ono. Jako ředitel to bylo nejdříve každý týden, ale pak již méně.

A jsou dny, kdy bych se na to nejrady vykašlal. U Dětského domov Cupu to ale neplatí.

Co tě na té soutěži nejvíc dobíjí?

Neuvěřitelné je, že mě to opravdu většinou dobíjí. Nejvíce se mi líbí zápolení dětí, to jejich soutěžení a radost. Samozřejmě i pochvala vždy potěší a dobije.

Jak bys srovnal letošní ročník s předchozími, byl jiný?

Jednak byl jiný suverénním vítězstvím Pyšel, pak Memoriálem Lucie Hanušové poprvé mimo Prahu v Táboře. Velkým darem od Nike a nutností zkrácení některých víkendů na jedno přespání. A utekl hrozně rychle. Taky větší účastí domovů...

Má DD CUP nějakou hranici, pokud jde o účast domovů?

Asi má, ale zatím se to dá zvládnout.

Jak probíhá organizace soutěží, zaved' nás do zákulisí příprav...

Nejvíce toho musí udělat moje kolegyně Miša Bártů. Převážně se v týmu bavíme o financích a dárkách. Termíny vymyslíme rychle, pak už zařizujeme ubytování se stravováním. Když se akce začne blížit, tak připravujeme loga, plakáty, diplomy, je potřeba zajistit odměny a také „sehnat“ osobnost. Nějaký čas před akcí už si konkrétně rozdělujeme práci, takže se vidíme častěji. Den před akcí se seje celá parta organizátorů a projíždíme program a snažíme se doladit detaily. Hodně věcí je již stabilních, tak je to jednodušší, ale je to celoroční záležitost.

Dolní Počernice se letos o dost zlepšily, souhlasíš?

Malý posun tam je, ale byly i lepší roky. Doufám, že bude ještě lépe. Letos mne hodně mile překvapil fotbal, ale v beachpřehazované jsem čekal lepší výsledek. Zhatil ho špatný přístup starších chlapců, což mne mrzí. Ale celkově jsem celkem spokojen, nikoli nadšen.

Věříš, že DD CUP je nesmrtelná soutěž, vlastně největší mezi domovy...?

Rád bych, aby byla nesmrtelná. Myslím, že domovy o to zájem mají a že je to baví. Proto Dětský domov Cup existuje.

Co říkáš, že pro spoustu dětí nejsi jen šéf DD CUPu, ale hlavně velkej srandista?

Tak to ani tolik nevnímám, ale těší mě to. Jsem rád, když účastníci reagují a baví je to. Ale obava, aby to nebylo trapné, tam je. Zatím jsem odvahu ještě našel. Vždycky si říkám, že si něco připravím, ale pak to nestihnu a „vařím z vody“.

Můžeš něco popřát DD CUPu do dalších let?

Abych dostatek finančních prostředků. Aby to domovy stále bavilo a jezdily rády. Tajným snem je mít jeden rok velký pohár u nás.

Ptal se **Miloš Nguyen**

rozhovor

O Martinu Lněničkovi:

- Vystudoval pedagogickou školu v Berouně.
- S manželkou Janou vychovává dvě dcery - Míšu a Martinu.
- Do Dolních Počernic nastoupil jako vychovatel v roce 1998, od roku 2003 ředitel.
- Volný čas věnuje rodině, má rád malou kopanou a bowling.
- Fandí klubu HC Eaton Pardubice a skupině Kabát.
- Jeho největším přáním je, ať je co nejvíce lidí spokojených se vším, co k tomu patří, a aby si lidé pomáhali a neubližovali si.

Partneři DD CUPu:

Nike, Crocodile, České dráhy, Česká spořitelna, ČMFS, Junior Football, Dorty domu, MHMP, Puma, Klan, Grand Princ, ProFootball, Seznam.cz a Zámeček

Anketa: Co říkáte na letošní DD CUP?

Potřebujeme cílevědomé hráče!

DD CUP začíná vždycky ping-pongem, tam jsme si moc nevedli dobře, ale pak jsme se dali do formy. Doce-la nám uškodilo, že jsme některé díly vynechali, ale DD CUP mě celkově baví. Jsem rád, že jsem na něj mohl jezdit. Přál bych si, abychom měli víc cílevědomé hráče, protože jezdit do Prahy jen tak pro nic za nic nemá smysl.

Radek Laci (19), DD Česká Lipa

Příště chci všude

Je to tady v multikině Ládví super. Na jiných dílech DD CUPu jsem sice nebyl, ale příští rok bych chtěl jezdit všude. Doufám, že se to povede.

Přemek Přeslička (18), DD Krompach

Přál bych si vyhrát

Soutěžení v Praze se mi moc líbilo, bylo tam hodně dětí, všichni lidé se chovali přátelsky. Nejlepší díl byl „Prevence proti nehodám“, to je cyklistika. Přál bych si, aby Dolní Počernice příští rok vyhrály putovní pohár a aby nám dlouho zůstal náš ředitel.

Václav Šedivý (12), DD Dolní Počernice

Je to dobře promyšlené

Soutěže DD CUPu jsou dobrá věc pro děti z domovů, které mají rády sport. Je to dobře promyšlené. Letošní DD CUP jsme vyhráli hlavně proto, že máme dobré děti. Příští rok už bohužel jezdit nemůžu, protože je mi už osmnáct let.

Václav Kobes (18), DD Pyšely

Cyklistika byla suprová

Chtěl bych vzkázat organizátorům DD CUPu, že se mi tahle soutěž moc líbí. Byl jsem na cyklistice a tam to bylo úplně suprový. A finále taky moc fajn.

Mário Lakatoš (16), DDŠ Býchory

Druhé místo? Tvrdá práce!

My jsme letos skončili na druhém místě v rámci celého DD CUPu. Měli jsme dobrý výběr dětí a také hlavně chuť do tvrdé práce, takže všem klánovickým moc děkuju. Nejvíce k našemu velkému úspěchu přispěly samotné děti.

Jan Hrabal, vychovatel DD Klánovice

Nejlepší? Fotbal!

Bylo to moc fajn, byl jsem jenom na fotbale, ale snad pojedu i na jiné díly. Ale fotbal je prostě nejlepší.

Josef Lejty (18), DD Kašperské Hory

Spadený řetěz, to byla sranda

Nejvíc se mi na DD CUPu líbila cyklistika, protože tam mi spadl řetěz na kole. To byla obrovská sranda. Pak se mi líbila pohádka o sovách, jak tam mezi sebou bojovaly dobré sovy se špatnými. Zvítězily ty dobré sovy, to byli strážci dobra. Pak mi ještě chutnal oběd, měli jsme řízek.

Martin Lacko (10), DD Žichovec

Příště chci všude

Je to tady v multikině Ládví super. Na jiných dílech DD CUPu jsem sice nebyl, ale příští rok bych chtěl jezdit všude. Doufám, že se to povede.

**Přemek Přeslička (18),
DD Krompach**

Jezdíme na všechny díly

DD CUP je skvělej, Jemnice jezdí úplně na všechny díly a musím říct, že si nevedeme špatně. Na ping-pongu jsme letos byli na druhém místě. Mám z DD CUPu dobrý pocit, snad tahle soutěž vydrží hodně dlouho. Bohužel u nás v Jemnici máme momentálně malé děti, takže budeme složitě vybírat...

**Roman Kotulek (16),
DD Jemnice**

Vyhráli jsme hodně cen

Tamty díly si už nepamatuju, ale vyhlášení v kině se mi moc líbilo. Hlavně ty sovy a oběd. A taky ceny, vyhráli jsme toho hodně.

Matěj Bittner (9), DD Čeladná

Příště? Aspoň třicátí...

My jsme se zúčastnili fotbalu a cyklistiky. Kola byla lepší, protože tam byla hezčí atmosféra. Film byl také pěkný, akorát jsem čekal, že to 3D bude takový zajímavější. Rád bych, aby Senožaty v příštím roce skončily do 30. místa.

Pavel Lavička (16), DD Senožaty

Těším se na Tábor

Nejvíc se mi líbil Tábor, tam jsme byli na atletice DD CUPu. Nejlepší byli pejskové, taková ti tažná psi husky. Běhání bylo nejlepší. Už se příští rok těším na další díly, ale hlavně na Tábor. Tady na vyhlášení v Praze se mi pak líbily létající sovy a Těžkej Pokondr.

Filip Benc (9), DD Čeladná

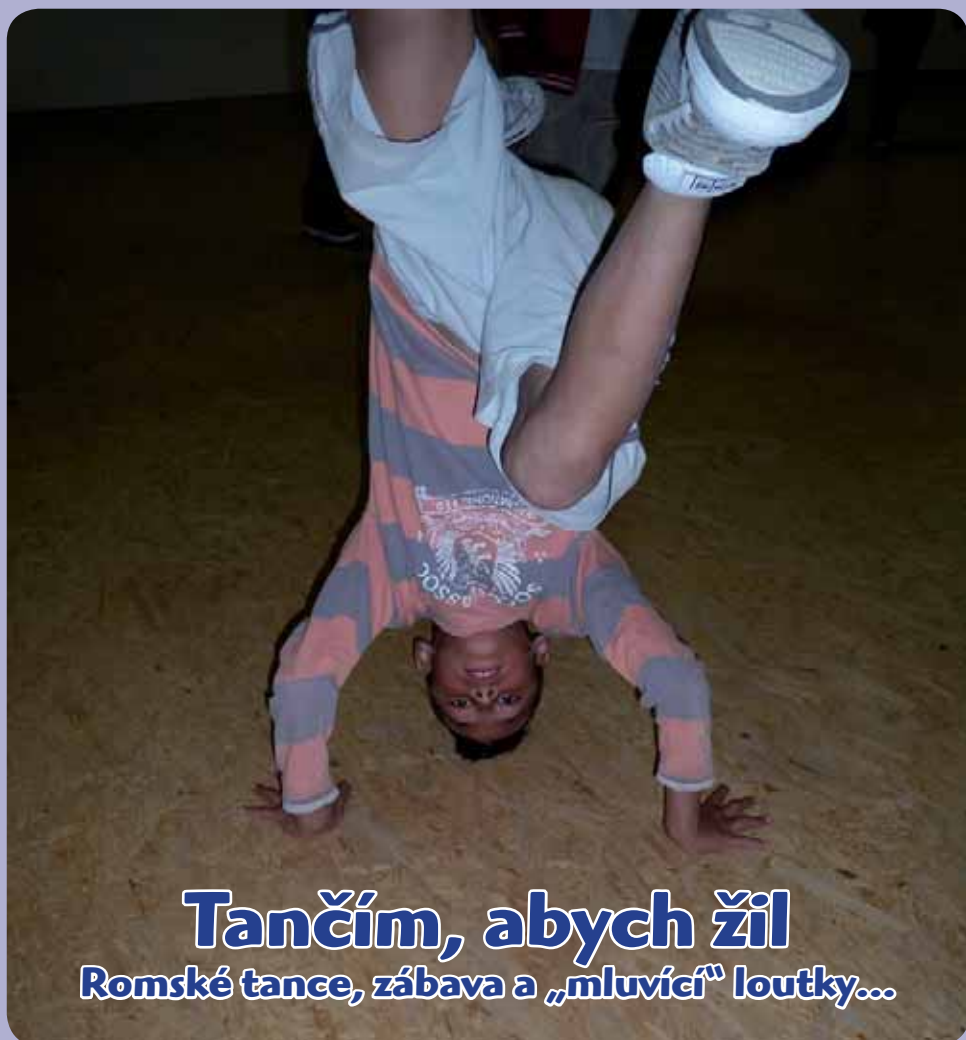
Za rok už budu reprezentovat domov

Na vyhlášení v Praze jsem byl úplně poprvé a moc se mi to líbilo. Příští rok asi budu jezdit na turnaje, protože od nás už někteří závodníci nebudou moct jezdit, protože jim je už hodně let. Líbila se mi pohádka „Legenda o sovích strážcích“. Jo a byl dobrej oběd.

Artur Hornák (7), DD Tachov

Připravil Miloš Nguyen

Tančím, abych žil

Romské tance, zábava a „mluvící“ loutky...

Zbraslavice - „Tančím, abych žil“, projekt dvanácti domovů ze středních Čech, který už přesně rok organizuje DDŠ Býchory, pokračoval o slunečném říjnovém víkendu ve Zbraslavicích u Kutné Hory. Tam přijelo až 80 účastníků, kteří byli rozděleni podle domovů do několika skupinek, přičemž děti „vystřídaly“ všech šest „odborných dílen“. Setkání bylo v tomto případě dvoudenní, další víkendy během listopadu budou následovat, takže „práce“ tímto zdaleka nekončila.

Stepování je vlastně umění

Děti a vychovatelé ze středočeských domovů jsou v Býchorech na „Tančím, abych žil“ pomalu jako doma. „U nás v Býchorech jsme se na „taneč-

ní víkend“ moc těšili, jednak proto, že tam děláme to, co nás baví, a hlavně, že se prostě nenučíme,“ povídá šestnáctiletý Kuba Pěkný, který začal studovat prvním rokem střední školu v Kolíně. Ve Zbraslavicích, které nabízejí příjemný volnočasový areál s romantickým pensionem, „býchorští“ lektori s dětmi pracovali na skutečně odborné úrovni - nadanost dětí zároveň svědčí o vynikající přípravě...

Vrcholem celého víkendu bylo večerní vystoupení Andrey Myslivečkové z Prahy a jejích dvou dětí, kteří se dohromady věnují profesionálnímu stepu. Andreino stepování bylo tak nakažlivé, že začali stepovat snad úplně všichni, děti i vychovatelé, až se celá tělocvična pěkně „prohýbala“.

Totem prověřil zručnost dětí

V taneční dílně se děti asi nejvíc zapotili, pod vedením ostřílené lektorky Jolany Burešové ze Základní umělecké školy v Poděbradech o ně bylo skvěle postaráno. „Zahřívací“ romské tance vedla Irena Balogová, která měla k dětem blízko zřejmě nejen proto, že sama vyrůstala v domově. V truhlářské dílně měli mladí účastníci k ruce dláta a brusku, s nimiž pracovali na společném (indiánsky stříženém) totemu, který měřil až tři metry.

Další zajímavou dílnou byl zpěv a také podzimně-výtvarná činnost s býchorskou tetou Zdeňkou. Zvláště zajímavě probíhala dílna s loutkami a „malou scénou“. Děti si vyzkoušely, jak se v divadle používají loutky a také jak skrze člověka mluví. Mnozí v sobě probudili skutečné herecké výkony.

„Tančím, abych žil“ je výchovně-vzdělávací projekt, dětem z dětských domovů pomáhá se začleněním do společnosti formou takových aktivit, které děti baví a ve kterých mohou v životě jednou uspět,“ zmínila Zámečku profesorka Jolana Burešová, odborná garantka projektu.

„Tancovačka“ až do roku 2012

Nápad, jak dětem vyplnit volný čas a přitom spojit dobré s užitečným, vzešel od manželů Aleše a Jolany Burešových. Tým DDŠ Býchory v čele s ředitelem Alešem „Barrym“ Burešem projekt slavnostně odstartoval na prknech kolínského divadla v listopadu 2009. Od té doby proběhla celá řada víkendových setkání pod záštitou „Tančím, abych žil“, týdenní soustředění si děti užívaly také v letošním létě. Projekt potrvá až do března roku 2012. Mezi domovy ve středních Čechách tyto aktivity vzbudily veliký ohlas. Některé domovy mají v plánu s býchorským DD spolupracovat ještě hlouběji a zapojit se i do oblastí mimo tanec nebo divadlo. Jde třeba o turnaj v rámci býchorských nestandardních her či Memoriálu Luboše Kudly.

„Náš domov je zapojený už od začátku projektu a musím říct, že DDŠ Býchory a vlastně všem organizátorům patří velký můj obdiv, protože „Tančím, abych žil“ je prostě úžasný,“ svěřila se Hana Juřenová, ředitelka DD Pyšely a věrná účastnice býchorského projektu.

Zúčastněné domovy:

- Býchory
- Zruč nad Sázavou
- Sázava
- Krnsko
- Lety
- Pyšely
- Nymburk
- Nové Strašecí
- Mladá Boleslav
- Sedlec
- Příbram

Miloš Nguyen

zpravodaj Zámečku v Býchorech

Hejbejte se a zpívejte s Hankou a Novou 2010: Ústí - Severní Terasa absolutním vítězem, nováček Tišnov překvapil dvěma zlatými medailemi

Praha – V Kongresovém centru Praha vyvrcholila v polovině listopadu celoroční klání v projektu „Hejbejte se a zpívejte s Hankou a Novou“, který zaštiťuje občanské sdružení Dětské domovy v pohybu. Autorkou projektu je známá cvičitelka aerobiku Hanka Kynychová. Absolutním vítězem finálových závodů se staly děti z DD Ústí nad Labem – Severní Terasa, které si opět odvezly nejen putovní pohár, ale také šek na více než jedenáct tisíc korun.

Do Prahy přijelo 29 domovů z celé republiky, aby se mezi sebou utkali v pěti kategoriích – Aerobiku mini, Aerobiku kadet, Aerobiku junior, Hip Hopu, Muzikálu Děti Ráje a Orientálních tancích. Celému finále předcházela letní a posléze podzimní soustředění ve středočeských Zlenicích, při kterých děti i vychovatelé neúnavně nacvičovali jednotlivé kategorie a slaďovali svá vystoupení. Po celý rok všem byli zúčastněným domovům k dispozici zkušení lektori ze sdružení DD v pohybu, kteří jsou s dětmi už docela velcí kamarádi. Největší oporou jim zřejmě také byla bývalá finalistka Super Star Míša Nosková a mnohé další osobnosti.

Finále ve „cvičení a zpívání“ se neslo v příjemném duchu, děti se do Prahy těšily nejen za cvičením, ale také za hvězdami televize Nova, jako jsou herci z pořadu Ulice nebo Ordinace v růžo-

vé zahradě 2. Nechyběli ani tváře hlavního zpravodajství TV Nova a dlouholetý „rosničkář“ Michal Jančařík, který moderuje počasí na TV Nova. „Na finále se mi nejvíc líbilo tancování a holky a vlastně celková atmosféra v Kongresovém centru nás hodně obohatila,“ pochvaloval si účast Tonda Vojtěšek z Mikulova.

Vrchol finále s Gipsy.cz a Janem Bendigem

Dvoudenní finále bylo pro mnohé účastníky vskutku „vyčerpávající“, celý pátek od rána do večera všechny čekala generální zkouška a semifinálové klání v jednotlivých kategoriích. Dětské domovy zároveň trénovaly úvodní nástup a společnou skladbu Děti Ráje pod vedením Petry Parvoničové. Večer pak porota složená z lektorů DD v pohybu jednotlivé závodní týmy rozřadila na sobotní dopolední Finále a odpolední SuperFinále, které mělo být a bylo nejprestižnější částí několikadenního pobytu dětí Praze. Po celou sobotu měla do sálu, kde probíhalo finále, přístup široká veřejnost. Výtěžek ze vstupného organizátoři věnovali vítěznému domovu z Ústí Severní Terasy. Do „kongresáku“ dorazila také skupina Gipsy.cz a zpěvák Jan Bendig, David Deyl, Zbyněk Drda, Te-reza Aster Vágnerová a mnozí další.

Katka Fingralová, koordinátorka projektu a sdružení DD v pohybu připomíná, že letošní novinkou byla kromě letních soustředění i podzimní setkání v září a říjnu. „Další novinkou je dvoudenní finále, protože jsme v minulých letech zjistili, že ta náročnost na režii je velká, proto jsme to letos udělali i s přespaním dětí. Ale naším hlavním cílem je, že to všichni děláme pro děti, tak ať si to pořádně užijí,“ vysvětlila Zámečku Katka Fingralová Organizátoři jako odměnu dětem a ostatním účastníkům umožnili vstup na koncert Ewy Farné v pražské Lucerně.

Miloš Nguyen

www.ddvpohybu.cz

DD v pohybu: Nenechte se odradit lepšími!

Organizátoři „Hejbání“ odpovídají Zámečku, proč vyhrál domov z Ústí, jak je to se zapojením vychovatelů, proč jste nemohli do VIP salonku a kolik všechno stojí

Jak to vlastně celé začalo? Když občas objíždím dětské domovy, často slyším o Hance Kynychové a sdružení DD v pohybu. A právě o pohybu a o dalších věcech z projektu „Hejbejte se a zpívejte s Hankou a Novou“ jsme si povídali s Katkou Fingalovou a Romanem Hružou, kteří bok po boku spolupracují s Hankou, aby se dětské domovy mohly každý rok „hýbat a zpívat“...

Tak jak to tedy vzniklo, kdo má na projektu největší zásluhu?

Fingalová: Hanka Kynychová je autorkou celého projektu „Hejbejte se a zpívejte s Hankou a Novou“ a také zakladatelkou sdružení DD v pohybu. Hanka měla pocit, že to, co dělá ve fitness centru, ji už tolik nenaplňuje. V minulosti se už párkrát sešla s některými dětskými domovy, takže chtěla dokázat a chce pořad, že v dětských domovech nežijí žádní zloději a samí zlobivci, ale především nadané děti s mnoha zájmy a sny, za kterými si tvrdě jdou.

Kdo dětem podle vás udělal z mimořádných hostů největší radost?

Fingalová: Vystoupila skupina Gispy.cz se svým Radkem Bangou, Jan Bendig z Česko-Slovenské Super Star, David Deyl, Hybrid's Crew z Talent-manie a mnozí další. Radost dětem udělali určitě také patroni jednotlivých domovů z televize Nova. Takže opravdu hvězdné obsazení tady v Kongresovém centru Praha. Pak bych ještě ráda zmínila lektory sdružení DD v pohybu včetně Hanky Kynychové, bez které by to opravdu nešlo!

Někteří účastníci si myslí, že porota nadřazuje dětem z Ústí Severní Terasy, je to pravda?

Hružou: „Fenomén Ústí Terasa“ tady bezesporu je.

Každopádně bych rád vzkázal všem zúčastněným: Nenechte se odradit lepšími! Je to pro vás výzva, konkurence je zdravá a tak jako pro mě jsou v pracovním poli výzvou velké agentury a učím se od nich, pro Hanku jsou výzvy nové taneční choreografie a fitness aktivity a jde do nich po hlavě, vemte si i vy něco z úspěchů ústeckého domova. Nebojte se přihlásit do pátého ročníku jen proto, že je to ztracené, že vyhrává Ústí!

Mohou se do projektu zapojovat i vychovatelé, je to běžné?

Hružou: Naši chybou bylo, a to uznáváme, že jsme v pravidlech neuvedli maximální počet soutěžících tet a strýčků. Toho například Ústí využilo a na plac vyslalo tuším 6 dospěláků. Na jednu stranu nečekaný tah, na druhou stranu úctyhodné nadšení pro projekt a výzva pro ostatní, že to jde. A to v případě paní ředitelky jistě nebyla potřeba něco si dokazovat nebo se předvádět, ale upřímně dát najevo – „naš domov je prostě v pohybu“ – se všemi, kdo ho vedou. A tak je to správné. V 5. ročníku budou podmínky pro všechny specificky nastaveny bez rozdílu. Dozvíte se v jarním čísle Zámečku.

Jak je to s přístupem dětí v projektu, ty jsou ze svého „cvičení“ asi nejvíc nadšený...

Fingalová: Je hodně dětí, troufnu si říci, že většina, které jsou motivovány samy sebou, nebo když to řeknu jinak – jsou s námi velcí kamarádi. Dále jsou děti, které mají účast v projektu „nařízenou“ svým DD, těch je ale opravdu velmi málo. Po absolvování jejich premiérového ročníku se námi a hlavně Hankou nechají strhnout k výborným výkonům. Proto nás někdy mrzí, že se dozvídáme, že se dětský domov z různých důvodů už v dalším roce nemůže zapojit do dalšího ročníku projektu. Proto děkujeme všem ředitelům, kteří tento projekt podporují a umožňují tak dětem strávit čas tak, jak si samy děti přejí.

Proč neměli účastníci přístup do salonku pro VIP, kde by se mohli občerstvovat?

Hružou: Spolupráce s TV NOVA má svá specifika, zákonitosti a smluvní dohody, kterými se musíme v průběhu roku řídit. Pokud ve finále máme 30 VIP – tváří TV NOVA + další účinkující a hosty, musíme jim samozřejmě zabezpečit zázemí, kam nemá přístup veřejnost ani závodníci (děti

z DD). Tento prostor byl hlídán ochrankou podle vnitřního chodu TV Nova. Občerstvení zde bylo standardní na úrovni občerstvení finálových Nejmilejších koncertů. Nic mimořádného. Cenově opět částečný sponzorský dar od společnosti Zátíší Group, která má exkluzivitu na dodání cateringu v Kongresovém centru. Díky „Zátíší“ bylo zajištěno během obou dní pro děti a veřejnost teplé občerstvení v podobě polévek a párků v rohlíku za symbolické ceny.

Veřejnost zatím finále „DD v pohybu“ tolik netáhne, čím to je?

Fingralová: Bohužel je to tak. Myslím si ale, že první ročníky u většiny akcí a podobných projektů bývají vždycky slabší. Věřím, že až se náš projekt zaběhne a utkví v paměti široké veřejnosti, tak se návštěvnost finále postupně zvedne. Jako velký problém také vnímám to, jak široká veřejnost vnímá děti z dětských domovů. Mnoho lidí má pocit, že v dětských domovech žijí hlavně romské děti, které kradou, kouří, pijí a berou drogy. Hanka Kynychová, i tento projekt jako takový, chce proto všem lidem ukázat, že v dětských domovech žijí šikovné, talentované děti, které sice občas zlobí – ale které dítě nezlobí? Celý náš tým je pyšný, že má kamarády po celé republice a bude za jejich dobré renomé stále bojovat.

Letos měly domovy ve vašem projektu vysoké náklady, je to tak každý rok?

Hrůza: Každý rok je jiný.

Někdy máme více sponzorů, jindy méně. Finan-

cování je zdánlivě složitá kapitola, ve skutečnosti je to však jednoduché. Náklady na letní soustředění v Hotelu Hláška stojí 2000 Kč na osobu a týden. Podzimní víkendové to bylo tuším 650 Kč na osobu. Další náklady je doprava (odhadněme např. 500 Kč/os. celkem za rok), doplňky k trikotům a částečné trikoty samotné (cca 500 Kč/osoba), dále rezerva také 500 Kč/osoba (různá jídla, MHD, výlet ve Zlenicích apod.). To je tedy 4050 Kč na dítě/rok.

To asi nebudou celkové výdaje...

Hrůza: To vůbec nepočítám produkční a organizační náklady DD v pohybu: doprava všech lektorů a teamu + ubytování a strava Hláška v létě a na podzim, zajištění finále po programové a produkční stránce, nájem Kongresového centra... A řada dalších nákladů spojených s výtisíky všeho možného, režie apod. Kdybychom měli dotovat úplně všechno všem, museli bychom mít rozpočet na 350 dětí v projektu 1,5mil + náklady na produkci. To samozřejmě nemáme, a tudíž jsme u dvou možných variant: buď seškrtáme účastníky, nebo budeme dotovat pouze něco. S tím se musíme smířit, doba je taková, že všichni musí „uříznout kus ze svého sádla“.

Ptal se Miloš Nguyen

Anketa: Jaké bylo finále DD v pohybu?

Když si představím DD v pohybu, tak si vybavím spoustu zábavy, nácvičky s tetou, spoustu dřiny, naší šatnu, kde většinou nacvičujeme, a pak tyto závody v Praze. Náš domov je zastoupen v Hip Hopu a orientálních tancích.

Hana Pilátová (15), DD Senožaty

„Hejbejte se“ se mi moc líbí, hodně se tady bavíme. Byli jsme dost snaživí, ale asi bych nemohl říct, že na tomhle finále někdo může neuspět. Jasně, vítěz je jen jeden, ale většina sem jezdí si to hlavně užít.

Vašek Ridl (18), DD Nymburk

Na finále DD v pohybu se mi líbil tanec a holky a celkově ta atmosféra byla fajn. Chtěl bych poděkovat všem ze sdružení DD v pohybu. Hodně nás to obohatilo.

Antonín Vojtěšek (15), DD Mikulov

Bylo to tady super, hlavně letní soustředění, protože tam jsme byli týden a bylo to tam moc pěkné. Měli jsme tam srandu a taky dobré vychovatele.

Tereza Bencová (11), DD Čeladná

Moc se mi tady líbilo, už se těším na příští rok, až to tady zase pořádně roztočíme. Vizovice jsou stálým účastníkem, takže na sobě pořád pracujeme. Mám z toho projektu velkou radost.

Vojta Kolařík (17), DD Vizovice

Jsem z projektu DD v pohybu hodně nadšená, protože „rozpohyboval“ naše holky, které těch zájmů a aktivit nemají tolik. Je to naprosto úžasné, když máme plnou tělocvičnu děvčat, která se něco učí, baví je to, mají snahu a radost, když se ty cviky posléze naučí. Moc to holkám slušelo. Z těchto důvodů jsme zapojení do projektu „Hejbejte se a zpívejte s Hankou a Novou“.

Hana Juřenová, ředitelka DD Pyšely

Aerobik Mini

1. Ústí n. L. – Severní Terasa
2. Frýdek – Místek
3. Domino Plzeň

Aerobik Kadet

1. Ústí n. L. – Severní Terasa
2. Štítý
3. Litoměřice

Aerobik Junior

1. Kroměříž
2. Ústí n. L. – Severní Terasa
3. Pyšely

Orientální tance

1. Štítý
2. Zlín
3. Kašperské Hory

HIP HOP

1. Tišnov
2. Ústí n. L. – Severní Terasa
3. Kašperské Hory

Muzikál

1. Tišnov – Cola
2. Kroměříž – Cola
3. Lipová – Decibely lásky

Velká plavecká show v akvaparku Kohoutovice

Když jsme přišli dovnitř, viděli jsme, jak se „náš“ areál pomalu začal plnit dětmi z dětských domovů Jihomoravského a Zlínského kraje a rovněž z kraje Vysočina.

Zúčastnili se také naši kamarádi z Ústavu sociální péče Kociánka. Sešli se zde i důležité osobnosti – brněnský primátor Roman Onderka, zástup-

kyňe Jihomoravského kraje, přišli z Městské policie Brno, Vysokého učení technického, také hasiči a hodně dalších...

Medaile pro každého!

Během dopoledne jsme plavali štafetu na lehátkách, jednotlivci, ať už 50 metrů nebo 25 metrů, plnili jsme úkoly a soutěžili. Během přestávky jsme se mohli jít sklouznout na tobogán nebo se zamotat do vodního víru. Krátce po poledni bylo vyhlášení všech plaveckých aktivit. Nikdo neodešel s prázdnou. Všichni dostali medaile a různé drobnosti, někteří i poháry a pro každý dětský domov byl připraven pytel sladkostí.

Anička

Léto na kolech

se pořádně vyřádili. K večeru jsme si opekli buřtíky, ulehli ke spánku a těšili se na další dny plné zážitků. V dalších dnech jsme si vyjeli za památkami a přírodou. Dojeli jsme na hrady Houska a Kokořín i mnoho dalších zajímavých míst.

K večeru jsme vždy dorazili do kempu a měli jsme volnou zábavu. Hráli jsme hry anebo si jen tak povídali. Poslední den pobytu v našem kempu se konaly závody motocyklů. Vůbec se mi nechtělo domů. Děkujeme majiteli kempu a personálu za milý a vstřícný přístup. Hlavně děkuji tetičkám, že si nás „puberťáky“ vzaly vůbec na krk...

Klára Kurucová (16)

Konečně prázdniny. To znamenalo, že jsme se my starší děti se třemi našimi tetičkami vydali vlakem do Mšena u Mělníka na pět dní za cyklistikou. Byli jsme ubytováni v autokempu Mšeno. Spalo se v karavanech.

Po příjezdu jsme si šli prohlédnout městečko, a poté se šli osvěžit na krásné koupaliště, kde jsme

V Budišově nad Budišovkou mají nové sportovní hřiště, „půjčují“ ho i základní škole

Začalo to v roce 2009, kdy jsme se všichni dozvěděli, že budeme mít umělou trávu místo našeho starého hřiště!

Byli jsme šťastní, že ji budeme mít do konce roku 2009, ale potom nám řekli, že tam vede nějaký elektrický kabel, který se musí přemístit hlouběji. A tak bylo hřiště postaveno o rok později. Vůbec nám to ale nevadilo, protože jsme se už dočkali.

Když se hřiště stavělo, pomáhali jsme s různými úpravami – např. jsme přesazovali stromky, aby na hřiště mohla vjet nákladní auta, taky jsme vozili a přesívali hlínu. Na hřišti už se letos hrál turnaj v malé kopané Budišek Cup a podařilo se nám vyhrát 1.místo. Vyhráli jsme už čtvrtý rok po sobě.

Hřiště je super, protože nám to vůbec neklouže. Taky se o něho musíme starat, například sbíráme listy, padá tam z okolních stromů. Taky musíme hřiště udržovat, zametat a vyspávat speciálním pískem. Chodíme sem i se svými třídami ze základní školy na hodiny tělocviku, a taky tady míváme fotbalové tréninky, dorost i žáci. Na hřišti se dá kromě fotbalu hrát taky nohejbal, volejbal a tenis. Jsme zkrátka rádi, že hřiště máme a budeme na něm určitě trávit co nejvíce času.

Tonda Široký a Marek Manigati

„Dříve byly dětské domovy téměř neprodyšně uzavřené před okolním světem. Dnes se naopak snaží co nejvíce otevřít veřejnosti, aby byly děti v kontaktu s běžným životem a mohly se připravit na vstup do života. Hřiště je ideálním místem k setkávání dětí z našeho zařízení a z rodin,“ řekla ředitelka domova Naděžda Vondroušová. Podle ní bude sportoviště sloužit nejen dětem z domova, ale také jejich kamarádům ze školy.

Vychovatelé i děti děkují všem, kteří se na vzniku hřiště podíleli. Speciální poděkování patří Nadaci OKD – ta projekt podpořila částkou přes 300 tisíc korun.

A lípa bude stát!

Jak jsme zasadili Voněнку a Zdravěнку

Letos v létě nám kvůli silné bouři spadla na zahradě vzrostlá lípa. Bylo nám jí líto, protože tu stála dlouhá léta a také na ní byla přibitá budka pro ptáčky. Všichni jsme si moc přáli, aby se k nám sýrkorky i nadále vracely, ale bez nějakého pořádného stroju by to nebylo možné.

datem 20. 10. 2010 pokřtili a dali jim jména Voněňka a Zdravěňka. Měli jsme i kmotry, malé pochoštění a výborný lipový čaj.

Jsem moc, moc ráda, že vše tak dobře dopadlo a snad se k nám budou i sýrkorky nadále vracet.

Marie Křoková

Společně jsme tedy přišli na nápad, že bychom mohli nasadit novou lípu, na kterou bychom časem budku pro sýrkorky znova přibili. A tak jsme zavolali Sebika, aby nám pomohl jámy vykopat, připojily se i další děti a práce nám šla od ruky. Přitom jsme si zahráli na bagry a vyhrabávali jámu i rukama.

Od kamarádů z ZO ČSOP Kosenka jsme dostali kontakt na zahradního architekta pana Karbana, který sázení stromů rozumí. Pan Karban ochotně hned dovezl dvě nové mladé a krásné lípy, které jsme pak společnými silami posadili. Přitom nás napadlo, že bychom mohli lipkám vymyslet nějaká jména a třeba je i pokřtít. Tety nám pomohly s přípravami, a tak jsme lípy na Stromkové slavnosti v rámci letošního Dne stromů s magickým

V Lipové si užívají „nový“ domov

Nové jsou nejen záchody a sprchy, ale i tělocvična, hřiště a multimediální učebna

Rádi bychom se pochlubili, co je nového v našem domově. Na konci loňského a začátku letošního roku došlo k rekonstrukci sociálního zařízení v některých našich skupinách. A s tím souvisela i spousta dalších změn!

Proto jsme pár měsíců žili společně s ostatními dětmi na jejich skupinách. Rádi na to vzpomínáme, užilo se i hodně legrace, která skončila, když firma, která rekonstrukci vykonávala, nám sdělila, že se můžeme vrátit zpět na své skupiny.

Nastalo velké malování. Pomáhali všichni, nejvíce však vychovatelé a děti. Míchaly se barvy, vymýšlely se různé změny. Bylo toho opravdu hodně..., ale nakonec se nám vše povedlo! Jsme moc rádi, že jsme vše dokázali sami a o to víc si vážíme věcí okolo sebe. Baví nás i uklízet!

Změny neprobíhaly jen uvnitř budovy, kde je mimo jiné i nová multimediální učebna a tělocvična, ale i kolem domova. Konečně máme krásné dětské hřiště pro nejmenší a taky hřiště na malou kopanou a vybíjenou. V létě teď můžeme používat i zahradní krb, ohniště a krásné posezení, kde se všichni scházíme a popovídáme si.

Rádi bychom poděkovali všem, kteří se na změnách podíleli - hlavně našemu panu řediteli, který se o vše zajímal, sehnal peníze a měl spoustu práce se zařizováním, ale i vychovatelům a dětem, kteří pomáhali s úklidem a ostatními záležitostmi.

Děti a vychovatelé z DD Lipová

zprávy z domovů

Bezdomovci v Talentmánii

Jednoho dne jsme se dověděli, že vychovatelé vyhlásili na našem zámku Talentmánii. Přišli za mnou Helena a Pavel, jestli bychom spolu něco nevymysleli a nezúčastnili se téhle soutěže mezi dětmi z našeho domova.

Jednoho dne jsme se dověděli, že vychovatelé vyhlásili na našem zámku Talentmánii.

Přišli za mnou Helena a Pavel, jestli bychom spolu něco nevymysleli a nezúčastnili se téhle soutěže mezi dětmi z našeho domova.

Nejdříve se mi vůbec nechtělo, protože jsem neměla náladu, ale přesto mě překecali, tak jsme začali vymýšlet. Rozhodli jsme se pro bezdomovce, kteří si chtějí vydělat nějaké peníze na jídlo.

Nakonec jsme se oblékli fakt jako bezdomovci a předvedli jsme všem dětem a vychovatelům svůj tanec celé rodiny bezdomovců na pěknou písničku. Dokonce jsme vyhráli první místo, i když nám o to nešlo, byli jsme rádi že jsme se mohli zúčastnit téhle soutěže.

Moc mě to bavilo a jsem moc ráda, že jsme pobavili své kamarády. Díky moc vychovatelé.

Iveta Horváthová

Koncert Děti dětem pomohl nemocným

V říjnu pozvali náš domov na koncert Děti dětem do Nového Strašecí. Tuto akci již druhým rokem organizuje paní Dolejšková. Kromě nás tam byly děti z Olomouce, Plzně, Sázavy a Nového Strašecí.

Každý domov měl připravený program – zpěv, tanec, pohádku. Naše výprava byla zastoupena nejpočetněji, účinkujících bylo 29. Měli jsme připra-

vený tanec na hudbu z Vltavy, naši nejmenší hráli pohádku Polámal se mraveneček a holky tančily bříšní tance. Měly krásně barevné kostýmy, které se nádherně týpily. Všechna vystoupení byla moc pěkná, veselá, dynamická.

Fajn bylo také to, že jsme se sešli s kamarády z jiných dětských domovů, které jsme poznali na různých soutěžích. Na koncert přijela i zpěvačka Hanka Křížková, ta má pořád dobrou náladu a všechny nás pobavila. Výtěžek z tohoto charitativního koncertu byl předán MUDr. Bočkoví z dětské onkologie. Tak jsme alespoň trochu mohli pomoci nemocným dětem.

Franta a Jára

Brännballový pohár zůstal v Kroměříži

V sobotu 16. října 2010 se opět po roce shromáždila družstva čtyř dětských domovů, tentokrát v tělocvičně Střední zdravotnické školy v Kroměříži, aby se utkala letos již v šestém ročníku stále více oblíbenější švédské pátkové hry BRÄNNBALL („HORÍ“).

Přijela již známá družstva z Uherského Hradiště a Zlína, které letos opět doplnilo družstvo ze Zašové, jako obhájitel vítězství z loňského roku a celý kvartet uzavřelo naše pořadající družstvo z Kroměříže.

Po slavnostním zahájení a přivítání hostů jsme se pustili do urputných bojů v systému každý s každým. Nad dodržováním všech platných pravidel dohlíželo kvarteto vychovatelů, kteří se na dobu turnaje změnili v přísné sudí. Po tříhodinovém maratónu odpalů, přihrávek, sprintů a nahrávek se celá tabulka výsledků zaplnila a na řadu přišlo počítání.

Letošní turnaj byl velmi vyrovnaný a je znát, že si děti tuto hru oblíbily a jsou s ní seznámeny více napříč všemi domovy Zlínského kraje, čímž jsou smazány znalostní hendikepy. Byla zřetelná i zdravá sportovní rivalita, která gradovala v utkání loňského vítěze ze Zašové s domácím týmem dětí z Kroměříže. I tento duel domácí jen velmi těsně vyhráli a tím si zajistili letošní výhru a tím i pomyslný pohár vítězů, který zůstal v „domácím“ domově.

Všem se celé sobotní dopoledne líbilo a s úsměvem na tváři a krůpějí potu nám přislíbili účast na dalším ročníku v roce 2011, na který se již nyní těšíme.

Ivana Šanová

Výsledky

- 1.DD Kroměříž
- 2.DD Zlín
- 3.DD Zašová
- 4.DD Uherské Hradiště

Nejllepší POLAŘ: Aleš (DD Zlín)
Nejllepší PÁLKAŘ: David (DD Uh. Hradiště)
Nejllepší BRANNER: Natália (DD Kroměříž)
MISS TURNAJE: Katka (DD Zašová)

Denisa, Natalia a Kristýna Mikulovy

zprávy z domovů

Jarmark pro šikovné ručičky 2010

Sedmého ročníku projektu Jarmarky pro šikovné ručičky se zúčastnilo 25 domovů z celé republiky. Jarmark se konal 25. 9. v zoo Praha a dětské domovy na něm prodaly 2.561 kusů výrobků za úžasných 86.034,- Kč.

vednostmi se může chlubit Dětský domov Veselíčko a cenu novinářů získává Dětský domov Smolín - Valašské Klobouky. Vítězné domovy získávají výhru 10.000,- Kč určenou na výtvarné a sportovní potřeby. Gratulujeme!

V kategorii nejlepší reklamní slogan zvítězil Dětský domov Kroměříž, nejlepšími prodejními do-

(red)

Kroměřížští uspěli s reklamním sloganem:

At' jsme černí nebo bílí, bud'te na nás lidi milí!

Už je to tady - další ročník Jarmarku pro šikovné ručičky zorganizovaný díky podpoře o. p. s. Spolu dětem (dříve OPS při Nadaci Terezy Maxové) a Nadace Terezy Maxové dětem.

Děti se jako každoročně na tuto akci těšily a i když musely vzhledem k cestování a danému času příjezdu (8:00 v Praze) vstávat již ve čtyři hodiny, na radosti jim to neubralo. Náš domov reprezentovali Matěj, Týnka, Denisa a Natália Mikulovi a Adriana Kališová.

Po příjezdu na místo jsme vynosili všechny věci k našemu stánku a pak už jen stačilo zapojit fantazii a celý stánek zaranžovat tak, aby se líbil a nalákal zákazníky. Letos jsme to pojali multikulturně - Matěj byl za černouška, Áďa za Eskymačku, Denda byla Japonečka a Týnka se stala Havajankou a náš reklamní slogan tím pádem nemohl být jiný, než: „At' jsme černí nebo bílí, bud'te na nás lidi milí!“ A taky že to fungovalo! Zákazníků jsme měli dost, stánek, výrobky i naše „barevné“ děti se moc líbily a podařilo se nám utržit 4926 korun, což v takové konkurenci nebylo vůbec málo. Jarmark navštívila i sama Tereza Maxová se synem, herečky Míša Mauzerová a Jitka Schneiderová, v rámci pro-

gramu vystoupily Chinaski i děti z ostatních domovů a vůbec, celý den bylo co dělat a nikdo se nenudil.

Děkujeme všem, kteří nás přišli do Prahy podpořit, zakoupili si nějakou maličkost pro radost, organizátorům jarmarku i těm, co přiložili ruku k dílu a pomáhali s přípravou.

Novináři hlasovali pro Dětský domov ze Smoliny

Když jsme se letos na jaře přihlašovali do projektu Jarmarky pro šikovné ručičky, vůbec jsme netušili, jaké velké překvapení nás nakonec čeká. Snad jenom tajně jsme si přáli získat ve finále některou ze tří hlavních cen. O to větší byla naše radost, když z Prahy přišla zpráva, že jsme letos v projektu uspěli a získali CENU NOVINÁŘŮ.

Cesta k tomuto ocenění však byla celkem dlouhá – trvala několik měsíců a byla naplněná prací a přípravou výrobků na závěrečný jarmark. Všechno úsilí dětí i tet směřovalo ke dni D, a tak ...

Na konci září jsme vyrazili ze Smoliny se strýcem, tetami a s vybranými dětmi do Prahy na Jarmark pro šikovné doječky. Když jsme dojeli k zoo, začali jsme přenášet všechny věci, protože jsme měli na to jen chvíli a nemohli jsme v průběhu jarmarku odbíhat k našemu autu.

Ve valašském stylu

Teta Marta vybrala velmi dobré místo a tam stál náš vyzdobený stánek. Byl ve valašském stylu, a tak i my jsme měli valašské kroje a moc nám to slušelo. Prodáváme stromečky štěstí, drátkované zvonky, zvonky s pedigu, motýlky i levandulové polštářky a voňavé pytlíčky, tkané koberce, pedigové košíky, andílky a mnoho dalšího. Téměř všechno jsme prodali a k našemu stánku Mário přivedl Terezu Maxovou i Zuzanu Norisovou. Přišla k nám i televize Prima, takže jste nás mohli vidět i slyšet s pokřikem, odkud jsme ve VIP zprávách na Primě.

Myslím si, že kdyby se soutěžilo, kdo bude mít víc peněz za výrobky, tak bychom určitě vyhráli také. Všem se nám tam líbilo, i když přišlo. Klidně si to zopakujeme někdy příště.

Zbývá jenom dodat, že díky získané CENĚ NOVINÁŘŮ pojedeme na nějaký pěkný výlet podle vlastního výběru a přání. To už ale bude zase jiné povídání.

Zdenka Suchánková a teta Eva Sábliková

zprávy z domovů

Někdo byl i trošku mokrý...

Výlet do Českého Jiřetína: Stezky odvahy, schovávaná s tetou a výborná voda ze studánky

Na začátku listopadu jsme vyrazili s mojí skupinou na výlet do Českého Jiřetína. V pátek po škole jsme vyjeli směr Klíny.

Nejdříve jsme chtěli jít z Fláji na Český Jiřetín pěšky, jenže se začalo stmívat, a tak jsme raději jeli autobusem. Po vystoupení nás čekala strmá cesta do kopce k chatě Barboře, kde jsme byli ubytováni na pokoji číslo jedna. Ještě než jsme se vydali k chatě, šli jsme si prohlédnout dřevěný kostel, který byl přestěhován ze zatopené obce Fláje do Českého Jiřetína.

Strašidelné historky a noční cesta

Po večeri nás čekalo vyprávění a luštění Černých historek u rozsvícených svíček. Strašení, sranda a smích u toho nechyběly. Po historkách nás čekala stezka odvahy. Teta nám určila místo, na které jsme měli dojít a přinést překvapení, které tam bylo – určitá karta. Šli jsme po dvojicích, mohli jsme si vybrat, sám anebo po dvojicích. Naša se bála tak se mě zeptala: „Patriku, půjdeš se mnou? Já se trochu bojím!“ A já odpověděl: „Jasan, není žádný problém.“

Teta nás našla za smrčky

Všichni to v pohodě zvládli a na oplátku jsme si připravili úkol pro tetu. Teta nás měla najít, trošku se bála, a proto nás sledovala po očku za oknem. Nechtěli jsme ji moc vystrašit, tak jsme se schovali blízko chaty. Po chvilce nás teta našla

schované za smrčky. Večer, když jsme se ukládali k spánku, tak jsem nechtěl spát nahoře na palandě, a tak jsem přemluvil tetu, ať si se mnou vymění místo dolů.

Lahodná studánka

Druhý den jsme se vydali na 15 km dlouhou trasu směr Moldavan. Cesta vedla lesem, po bývalém náspu, kde dříve jezdil vlak. Trvala nám tři hodiny. Zastavili jsme se u studánky, ve které tekla čistá pramenitá voda, ochutnali jsme ji a byla výborná. Nebylo lehké ji nabrat do lahve pro její velký proud, ale protože jsme byli šikovní, tak se nám to podařilo – zažili jsme plno legrace a někdo byl i trošku mokrý. Cestou jsme si vylezli na myslivčkův posed, a než jsme slezli dolů, tak se nám teta s Aničkou schovaly v lese. Před 13. hodinou jsme dorazili na moldavské nádraží, kde jsme si v restauraci dali polévku a honem šupajda do vlaku. Během hodinové cesty jsme si s tetou povídali. Anička byla strašně unavená, tak celou cestu ani nepromluvila, zato Naša a Maruška brebentily až do Litvínova.

Všem se nám výlet líbil a těšíme se na další.

Patrik Šándor

Výlet do „československé“ Prahy

Podle názvu si možná každý myslí, že teď píšu o Československu, že se vracím do dob před rokem 1993. Ale ne... Tento den byl výjimečný, protože to byl „Slovenský deň v Prahe“.

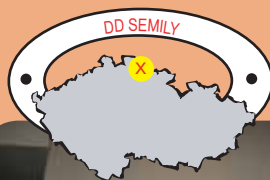
Možná nás tam zavedla touha poznat, jaké by bylo žít společně se Slováků a vrátit se do minulosti... Možná jsme dostali pozvání. Tak jsme jeli do velkoměsta...

Slovenský deň probíhal v divadle Hybernía, kde si pro nás naši sousedé připravili ukázky tradičních prací. Například hrnčiar, ten se nám obzvláště líbil, nebo medovníkářka či fujaristé... Dávali nám ochutnat pár dobrůtek – třeba trdelník nebo zelníčku. Všechny práce jsme si mohli zkusit a k tomu nám hráli slovenské písně na lidové nástroje.

Když jsme všechno pozkoušeli, tak jsme se šli projít Prahou a jako správní Češi jsme shlédli pár památek. Mezi ně patří sv.Václav na koni, Prašná

brána... Praha je na procházky dlouhá, proto jsme se vrátili zpátky do divadla na slovenské představení Gašparko. Bylo plné vtípků a tanců.

Náš deň pomalu končil a muselo se jet domů. Výlet se nám líbil, Češi a Slováci spolu...není na tom nic divného. Jako za starých časů.

Ivana Šanová

zprávy z domovů

Drápalíkův Krákokros s pneumatikou

16. října 2010 proběhl ve VÚ a DDŠ Králíky 1. ročník sportovně – zábavné soutěže, kterou naši vychovatelé a učitelé a nazvali „Drápalíkův Krákokros“. Celá akce byla rozdělena do dvou na sobě nezávislých částí. Hlavní část – samotný závod – byl na zahradě a dalších sportovištích patřících k areálu dětského domova. Vedlejší, ale neméně důležitá část akce – zábavné soutěže pro děti – probíhala v tělocvičně zařízení.

Hlavní závod spočíval v tom, že tříčlenná hlídka společně koulela před sebou pneumatiku a na jednotlivých stanovištích tratě pak plnila další disciplíny – střelba ze vzduchovky, hod granátem, hod na plechovky a překvapení organizátorů tzv. „Drápalíkovy chůdy“ (dřevěné lyže pro tři osoby, na kterých trojice prošla předem vytyčenou tratí).

I přes to, že se jednalo o první ročník, tak se na startu sešlo celkem 21 tříčlenných hlídek z 11ti domovů. Soutěžily ve věkových kategoriích – žáci, mladší dorost, starší dorost a to vždy ještě rozlišený na dívky a chlapce. Pozvánka k závodu byla uveřejněna i v časopise pro dětské domovy – Zámeček.

Vedlejší část závodu proběhla v místní tělocvičně, kde pod zkušeným dozorem děti za drobné ceny plnily zadané úkoly, které byly zaměřené zejména na jejich šikovnost a obratnost. Zde je nutno podotknout, že tato část akce byla velmi oblíbená a navštěvována nejen mladšími, ale i staršími dětmi a v nejednom případě i vychovateli.

Obávali jsme se nepřízně počasí, ale vše nakonec dopadlo na výbornou. Vyhlášení výsledků všech

kategorií proběhlo venku za téměř vysvitajícího sluníčka. Do předávání cen se zapojil i místostarosta města Králíky pan Čestmír Doubrava. Drobné ceny zajištěné od sponzorů si odvezla všechna soutěžící družstva, včetně originální ručně dělané pamětní medaile s logem závodu.

Závěrem bych rád za náš domov poděkoval všem, které se akce zúčastnili: VÚ Brandýs nad Orlicí, DDŠ Kostelec nad Orlicí, DD Olomouc, VÚ Chvalčov, VÚ Šumperk, VÚ Střílky, DDŠ Chrudim, VÚ Nový Jičín, DDÚ Bohumín, VÚ Žulová a samozřejmě pořádající DDŠ Králíky.

Rajko Balog

Výsledky

Žáci – chlapci:

1. DDÚ Bohumín
2. DDŠ Králíky
3. DDŠ Chrudim

Žáci – dívky:

1. DDŠ CHrudim
2. DDŠ Kostelec nad Orlicí

Mladší dorost – chlapci:

1. VÚ Střílky
2. VÚ Střílky
3. DDŠ Králíky

Mladší dorost – dívky:

1. VÚ Brandýs nad Orlicí

Starší dorost – chlapci:

1. VÚ Chvalčov
2. VÚ Žulová
3. VÚ Nový Jičín

Starší dorost – dívky:

1. DD Olomouc
2. VÚ Šumperk

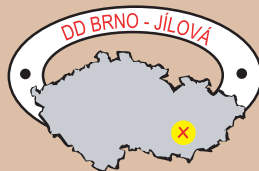
zprávy z domovů

Basket na vozíku

Bylo to už v září, byli jsme na basketbalu a líbilo se nám to. Jenže to bylo jiné, bylo to pro hendikepované. Mluvili jsme s nimi a taky jsme si vyzkoušeli jezdit na vozíčkách. Hráli jsme si na slepce s holí, no povím vám, zatraceně těžké.

Dan Svoboda

Jak jsme prodávali na jarmarku v Lidečku

Lidé dnes mají doma naše zvonečky, hvězdy, svíčky i stromečky štěstí

a zajistily veselí kolem stánků.

Také u našeho stánku se zastavily, postrašily nás a nakonec jsme si společně zaspívali „My jsme valaši“, „A já su cérka z Lidečka“ a vyfotili jsme se na památku. Také jsme ochutnali pravý ořechový trdelník. Moc se nám v Lidečku líbilo a těšíme se na další ročník.

Marie Křoková a Zdenka Suchánková

Již sedm let se věnujeme drátkování a technice korálkování. Naše výrobky a upomínky jsou známé v blízkém i vzdálenějším okolí. Rádi jsme tedy přijali pozvání pořadatelů na 5. ročník Předvánočního jarmarku v Lidečku.

V našem stánku si lidé mohli koupit zvonečky, motýlky, andílky, rybičky, vánoční hvězdy i odrátované svíčky a stromečky štěstí.

Čertice s harmonikou

Přivítání a atmosféra celého jarmarku byla skvělá a nesla se v předvánočním duchu. Na stáncích zářily vánoční baňky, voněly svíčky z včelího vosku a zimní kulichy lákaly svou barevností. Nemohl tam ani chybět pan Molek se smečkou poslušných psů a se stádem oveček a koziček. Z „Čertových skal“ se spustilo pět rozpustilých čertic i s harmonikou

Vyrostly nám brambory, tak jsme usmažili bramboráky

I letos jsme se jednoho krásného jarního dne rozhodli, že si zasadíme brambory. Za pár měsíců nám ty svaštělé malé brambůrky vyrostly a byly z nich krásné velké brambory.

Protože jich bylo moc a moc, tak jsme se rozhodli, že si uděláme soutěž „O nejlepší bramborák“ mezi našimi rodinkami. Tím soutěžním dnem byla středa 19. října 2010. Strouhalo se a smažilo se, až se dosmažilo! A na světě byly velké a delikátní bramboráky. Všichni jsme si pošmákli. Na konci dne nám porota sdělila vyhodnocení, které znělo: „Nejlepší bramboráky umí jako vždycky 4. rodinka!!!“

Diana Stojková, 4. rodinka

zprávy z domovů

Koupání ve vlnách aneb „řádění“ Fulnečáků v Chorvatsku

Na začátku září, když ostatní právě začali chodit do školy, jsme my naopak odjeli do Chorvatska. Všichni jsme se moc těšili k moři...

Cesta trvala 16 hodin, ale protože jsme jeli v noci, tak jsme celou cestu prospali. Po ranním probuzení jsme konečně viděli nádherné pobřeží, ale hlavně moře. Řekli jsme si: A jsme v cíli! Krásné místočko, kam mimochodem jezdí také hodně Čechů, se jmenuje Makarská riviéra. Tam jsme se ubytovali do pokojů a vybalili věci, potom se převlékli a nadšeně se šli podívat k moři.

A máme dopravní značky v malíčku?

Přestože je Smolina malá vesnička, aut zde jezdí dost a dost. A tak jsme si jeli na dopravní hřiště do Valašského Meziříčí vyzkoušet svoje znalosti z dopravní výchovy. Cestovali jsme vlakem. Byl to velký zážitek pro nás i pro naše malé děti. Cestou nám teta vymýšlela různé tipovačky, a tak jsme se cestou nenudili.

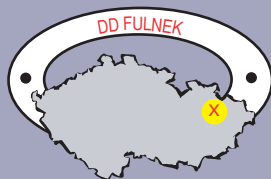
Když jsme dorazili na místo, měli jsme chvíli čas na to, abychom si po cestě odpočinuli a posílili se.

Výletní loď s proskleným dnem

První den nám počasí nepřálo, ale ostatní dny byly krásné a slunečné, takže jsme se každý den chodili koupat. Hráli jsme ping-pong, fotbal a různé jiné hry. Večer jsme chodili na procházky po nábřeží a do přístavů, které byly překrásně osvětlené. Vyzkoušeli jsme si jízdu na šlapadlech, koupání ve velkých vlnách. Pluli jsme na lodi, která měla průhledné dno, takže jsme mohli pozorovat podmořský život. Všem se pobyt moc líbil, budeme mít spoustu vzpomínek, a jsme rádi, že všichni dorazili zpátky ve zdraví.

Chtěla bych moc poděkovat Výboru dobré vůle - Nadace Olgy Havlové, která nám tento báječný pobyt poskytla.

Kristýna Čonková

Zanedlouho nás přivítala paní instruktorka, která s námi procvičila poznávání dopravních značek, a pak hurá na hřiště. Pan správce nám půjčil dopravní prostředky jako třeba kolo, koloběžka, tříkolka, motokára. Já jsem si vzala s sebou kolečkové brusle. Byla tam spousta dopravních značek, kruhový objezd, semafor, přechody pro chodce. Vypadalo to jako ve skutečném velkém městě. Vzájemně jsme se se všemi míjeli, dávali si přednost a parkovali na parkovišti. Sem-tam to na křižovatce sice skřípalo, ale k úrazu nepřišel nikdo. Cestou domů se pomalu stmívalo a my už se těšili do postele.

Doma jsme za správné odpovědi v tipovačce dostali sladkou odměnu. Velmi se nám tam líbilo a už se těšíme na další návštěvu hřiště.

Draha Soukupová

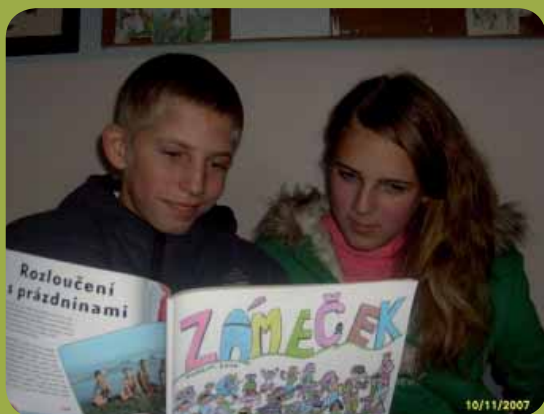
Zámeček zpátky na Ukrajině

Pro ty, které v minulém čísle zaujal článek o životě dětí v dětském domově v ukrajinském Mukačevu, máme dobrou zprávu: Spolupráce Zámečku a mukačevského domova bude pokračovat!

A vy jste ji už vlastně začali! Na adresu Adry (která můj pobyt na Ukrajině zařídila) už přišel balík plný hraček, který poslali kluci a holky z DD Jeseňník! Děkuje a předává.

Na letní prázdniny chystáme velkou expedici dětské redakce, která se poprvé podívá do zahraničí. Ano, právě do Mukačeva! Akci zatím připravujeme, podrobnosti najdete v příštím Zámečku. A pokud máte další nápady, co pro děti z Ukrajiny udělat, dejte nám vědět!

Gracián

Já jsem v novinách?

Na Ukrajinu jsem vzal i pár čísel Zámečku, kde se píše o zdejších domově. „To jsem fakt já? Já jsem v novinách? To není možné!“ radoval se Slávik nad svým rozhovorem.

Od ředitele domova

Chtěl bych vám za všechny děti vychovatele a učitele přát. Buďte zdraví a snad všechna vaše rozumná přání se vám splní.

My budeme slavit Vánoce dvakrát. Jednou pro všechny děti 26. ledna. Ve velké místnosti bude strom a pod ním děti dostanou dárky. Jsou to různé čokoládky a perníčky. Máme potom slavnostní oběd. Brambory a maso z kuřete (pozn. red.: kuřecí maso mývají děti jen na Vánoce). Menší děti potom říkají básně a zpívají písničky. Po obědě dostanou sladkosti také větší děti. Ty mají diskotéku a tancují až do večera.

Svatý večer slavíme s dětmi, které nemají kam jít. Tento rok bude asi 13 dětí. Dopoledne chodí

s vychovatelkou na koledy do města a večer dostanou také něco sladkého. Přání všechno dobré.

Jura Holish

ředitel DD Mukačevo

zprávy z domovů

Údolí plné dětí

zprávy z domovů

Kousek od Vítkova u Opavy se rozléhá údolí, které se každé léto naplní dětským smíchem. I my jsme letos přispěli a nebyli jsme sami. Na tábor „Hadinka“ se spolu s námi vydaly i děti z dětského domova pro cizince Vestec a ti nejmenší z ústavu Zámeček z Ostravy. Ale co by to bylo za tábor, kdyby s námi nejeli vedoucí oddílů, zdravuška a hlavní vedoucí? Naštěstí jsme poznali skvělé studenty a studentky, kteří se opravdu snažili a připravili nám bohatý program na celé tři týdny.

Jakmile jsme dojeli, naše oči byly plné očekávání: „S kým asi budu na pokojí?“ nebo „S kým budu v oddíle?“. Otázek bylo plno. Poté, co jsme se ubytovali, jsme měly nástup, kde jsme se dozvěděly, jak jsme rozdělení, koho máme za vedoucího a dokonce i barvu oddílů. Takže náš první úkol byl vymyslet si název, pokřik a vlajku. Názyvy byly opravdu různorodé, Kelty počínaje přes Žábáky až po Tygry. Oddíly byly velmi vyrovnané, a proto jsme do zápolení dávali vše. Kromě soutěží jsme například chodili na koupaliště, tančili (praktici nonstop), zpívali karaoke, prozkoumávali okolí, povíдали si u táboráku, ale mimo jiné

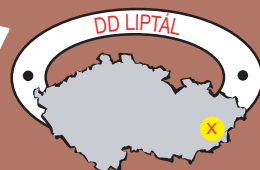
j jsme měli možnost hippoterapie na nedalekém ranči. Lidé nás tam vřele uvítali, ukázali nám stáje a mohli jsme se i projet na koních.

Nechybělo ani každoroční porovnávání sil s jinými tábory. Naším vedoucím se podařilo uspořádat Mezinárodní sportovní den. Dopoledne poměřovali své dovednosti kluci hraním fotbalu a odpoledne holky ve volejbale a vybíjené. Bylo opravdu na co se dívat, ale vítěz byl jasný už na začátku dne. Byly jsme to my – děti! Jako odměnu za skvělé výkony, kromě odměn ve formě sladkostí, nám vedoucí připravili opravdu hrůzostrašnou stezku odvahy. Sami vedoucí tvrdili, že je to „stezka života“, ale nakonec jsme se vrátili všichni, živí a zdraví.

Nikdo z nás si ani neuvědomil, jak ty dny letí. Tři týdny uběhly jako voda a byl tu čas loučení. A stejně jako když jsme příjížděli, bylo našich v očích očekávání: „Uvidíme se ještě někdy?“ nebo „Napiše mi?“, ale stejně kdybyste se koukli okolo, viděli byste, že za ty tři týdny jsme se všichni stali kamarády. Tak, příští rok, ahoj.

Táborníci z ostravského DD Na Vizíně

Táborové básničky z Ramzové

Letní prázdniny jsme odstartovali úžasným táborem v Ramzové (Jeseníky). Mezi táborové soutěže patřil také pohádkový les. Úkolem bylo najít po vyznačené stezce různé úkoly a otázky a správně je zodpovědět. Tento úkol jsme zvládli hravě. Dalším úkolem byla z odpovědi vymyslet básničku. Tady jsou některé naše výtvary.

Housenky

Na táboře Ramzová,
panuje nálada bombová.
Počasí nám totiž přeje,
strýc Laďa se jenom směje.

Malý Didi ale zlobí,
tety Jany prstem hrozí.
Didi se šel radši schovat,
tety za ním běží,
přijdou ale do pokoje,
Didi dávno leží.

Na Šeráku krásný výhled,
pěkná krásná příroda.
Na lanovce se mi stala,
nejhnusnější příhoda.

Bál jsem se jak malý ogar,
nohy se mi klepaly.
Když jsem dojel nahoru,
všichni se mi vysmáli.

Krásná chata Kaťuša,
ještě hezčí pokoje.
Někdo klepe na dveře,
a já křičím „Kdo to je?“

Teta Irča nás má ráda,
teta Hanka jí masíruje záda.
Teta Ani se jim směje,
Za to strýc jím pohodu přeje.

Jeseníky krásné hory,
naši tužbou láska hoří.
Estaurace krásný dům,
ještě hezčí pozadí.
Postupujme vždycky do ní,
po dvojicích a v pořadí.

Vedle nás je Horská služba,
stát se jejím členem,
byla moje tužba.
Ale když jsem přijel sem,
změnil jsem názor, protože
je to úplně nejlepsi tábor.

Šel jsem kolem vlajek,
Ninža, Joga Bonito.
Odšel jsem se ostnem,
kruci ale bolí to.

Báseň už je u konce,
Housenky se s Vámi loučí.
Snad se ještě potočíme,
na tom super kolotoči ...

Tomáš, Ondra, Kevin a Terežka

Joga Bonito

Je to jako svěrák, ten náš krásný Šerák.
Nikdy se nám neschová, krásné město Ramzová.
Je to jako Maruša, krásná tlustá Kaťuša.

Tety Jany a strýc Laďa, super tábor paráda.
Teta Irča s tetou Anou, chodí do pokoje zamnou.
A naše teta Hanička, no super a k ní hvězdička

Krásné hory Jeseníky, zelené jak kolibříky.
Restaurace skvělé jídlo, ještě hezčí její sídlo.
Teta Irča s Hankou, sešli naši jamkou.

Když si v lese zlomíš nohu, je jediná tužba,
že ti přijde na pomoc jen záchraná služba.

Pěkná byla i bobová dráha,
kdo to zase brzdí, to Kuba mi pomáhá.

Tak jsme se už nasmáli, myslím, že už dosti,
doufám, že my za to, tety nezlámou kosti.

Štefan, Jarek, Gabriel a Maurizio

zprávy z domovů

Paušál aneb cesta do neznáma

Takže, podle názvu příběhu asi víte o čem bude řeč. Jak to začalo? Prostě jednoho dne jsem si řekl, že svůj mobil převedu na taríf (paušál), že to bude výhodnější a že budu moci volat jak budu chtít.

Tak jsem zavolaal na linku operátora on mi řekl co a jak, ale o penězích nebyla vůbec žádná zmínka, ani mě nenapadlo se zeptat, prostě mi to úplně vypadlo. Také jsme se nedomluvili na žádné smlouvě. No prostě nic, v tu chvíli jsem to vůbec neřešil, ale to byla chyba.

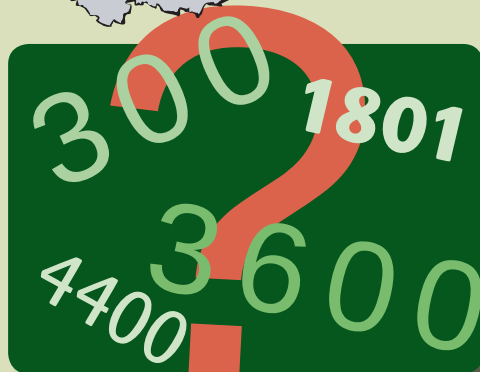
Tak mi to hned aktivovali a já jsem hned (celej nadšený z toho, že můžu volat) začal telefonovat: „Hej, to je hustý já mám paušál, to je mazec...“ Jenže pak přišlo vyúčtování, poprvé hned po dvou týdnech, protože jsem si paušál zařizoval asi v polovině měsíce. Bylo to „JEN“ 300 korun. To jsem normálně zaplatil.

Řekl jsem si, že je to v pohodě. Tak jsem volal „jak blbej“ celý měsíc pomalu v kuse a volal jsem také na vymyšlená čísla např. „Dobrý den, vy jste si objednali pizzu, tak si pro ni pojdte...“ atd., prostě jsem blbnul. Pak přišel konec měsíce a přišlo mi druhé vyúčtování. Bylo to 1801 korun. To už mi přišlo dost, ale taky jsem to ještě zvládl zaplatit, na to mi půjčil bratr (díky).

Ale já vůl jsem si z toho furt nic nedělal a volal jsem dál, dál, a dál... A pak mi to začalo být divný. Dva měsíce mi neposlali žádné vyúčtování, prostě nic. Ale pak najednou přišla UPOMÍNKA, že mám zaplatit 3600 korun. Je to ale divný, že mi hned poslali upomínku. Tak jsem něco zkusil, něco, co mi poradila teta Hana Syková (té moc děkuji). A ptáte se, co jsem zkusil?

Napsal jsem dopis, ve kterém bylo: „Žádám o zaslání kopie smlouvy, která je podepsaná mou osobou.“ A oni mi asi po třech týdnech odepsali, že poskytují i smlouvy ústní, tj. po domluvě s operátorem. A také mi poslaly další upomínku a to že mám zaplatit 4400 korun. Nevím kde na to přišli? A kde na to vezmu, jak to mám zaplatit? Nechápu. Mám na to zaplacení jen 4 měsíce, a když to nezaplatím tak to půjde k soudu... No strašný, teď vidím, že je asi lepší kredit, takže nikomu paušál nedoporučuji.

Michal Šebek (17)

Radek Hušák už toho zažil po odchodu z DD Litovel hodně: **Z bezdomovce tatínkem!**

Rád bych se podělil o své pocity po odchodu z domova. Jmenuji se Radek Hušák a teď je mi 23 let. V DD Litovel jsem byl od roku 2003 do roku 2005. Po odchodu z DD jsem se těšil, že mám vše za sebou a že si budu už jen užívat. Ale byl to omyl.

Praha

V září 2005 jsem nastoupil do střední školy v Praze, kterou jsem kvůli osobním problémům nedodělal. Potom, co jsem odešel ze školy, jsem chvíli bydlel u rodičů, ale pak mě vyhodili a já se stěhoval k přítelkyni. Po našem rozchodu s Míšou jsem se chtěl vrátit domů, ale nemohl jsem, tak jsem si sbalil věci a odstěhoval se do Olomouce, kde jsem se narodil.

Olomouc a Nymburk

Po nějaké době v Olomouci jsem si našel práci – jako pokladní v Kauflandu. Asi po roce, co jsem bydlel v Olomouci, jsem se vrátil k rodičům, čehož teď lituji. Začal jsme pracovat v Kauflandu v Nymburce jako skladník a byl jsem spokojený. Ale pak jsem měl problémy s přítelkyní a začal jsem flákat práci, což mělo za následek, že mě vyhodili. A tak když mě vyhodili z práce, tak mě vyhodili i rodiče.

Znovu Olomouc

Tak jsem se sbalil a vrátil se do Olomouce. Ale neměl jsem nic, takže jsem skončil na ulici jako bezdomovec. Ale vyhrabal jsem se z toho, našel jsem si práci a z první výplaty jsem si zaplatil ubytovnu a začal jsem dřít, co to jen šlo, abych neztratil práci a bydlení. Po nějaké době jsem si našel přítelkyni (Simonu), se kterou nám to klapalo a měli jsme super vztah. Teď je září 2010 a já jsem si přítelkyni 24. 6. 2010 v 10 hodin vzal za manželku a v prosinci čekáme miminko.

Věřte mi, je jen na vás, jak se zachováte po odchodu z domova.

Radek Hušák (23)
dříve DD Litovel

vaše příběhy

Jsem pyšná, že jsem v děcáku

Jmenuji se Darča a spolu se svými sourozenci žiji už více než 3 roky v dětském domově. Dostali jsme se sem nečekaně a můžu vám říci, že si toho taky moc vážíme. Dostali jsme se tu ne vinou nás dětí, ale vinou našich rodičů.

Poprvé, když jsem vstoupila do dveří dětského domova, tak jsem si myslela, že to bude můj konec. A to proto, že jsem nevěděla co je dětský domov a co mě tam čeká. Také si pamatuji na den, kdy a jak jsme se do děcáku dostali a taky si myslím, že si na takový den pamatuje každý, kdo se sem dostal.

Život umí být nespravedlivý

Necelé první dva roky jsem strávila se svými mladšími sourozenci – Adou (6) a Bobem (16) v domově ve Fulneku. Pak jsem musela kvůli učební-

mu oboru odjet ještě s jednou holkou – Ivetou Horváthovou – do DD ve Velkých Heralticích. Šly jsme se učit za aranžérky květin na učební obor zahradnické práce.

Hrozně moc mi chyběli oba sourozenci a cítila jsem se sama. Chyběli mi také kamarádi, ale časem jsem si zvykla na nové prostředí a našla si i nové kamarády. Taky jsem potkala úžasného kluka, kterému jsem ublížila tím, že jsem se zamilovala do jiného – samozřejmě nepravého kluka a to bylo peklo.

Spokojená rodinka

Nakonec to ale dopadlo všechno dobře, vrátila jsem se k mému bývalému, který mi odpustil, a teď si ho vážím a cením, jako nikdy předtím. Od 1. září letošního roku byli do Heraltic přearženi i oba moji sourozenci, takže jsme teď taková normální spokojená rodinka.

Dnes už můžu říci, že jsem pyšná na to, že jsem v děcáku se svými nejmilejšími (i s mou láskou – doufám stálou). Jo a co se týče osobních věcí, myslím, že jsem napsala už o sobě podstatně dost. Snad se bude dařit a někdy se zase ozvu. Všechny zdraví

Darča Nguyenová

Tráva:

Testy, nepříjemnosti, problémy

Chtěl bych vám všem povyprávět můj příběh s jeho následky. Když jsem nastoupil do domova, tak jsem „kouřil trávu“. Tety to zjistily tak po osmi měsících a řekly mi, že tohle v DD nikdy netolerovaly a ani nebudou.

Pro mě to byly pouhé kecy. Poslouchal jsem jedním uchem tam a druhým ven. Takže jsem pokračoval a cítil jsem se pořád líp. Myslel jsem si, že se na to nedojde, ale to byla ta obrovská chyba. Po víkendu jsem dojel z domu a došlo k dalšímu nečekanému testu. V testu, co měla paní ředitel-

ka v kanceláři, nebyla jenom tráva, ale i všechny druhy drog, kromě opiátů. Snažil jsem se vysvětlit, že to pravda není, ale nikdo mi nevěřil.

Tak jsem řekl, že bych rád šel k doktorovi na krev, protože jsem věděl, že se pravda ukáže. Hned na druhý den se také tak stalo a netrpělivě jsem čekal na výsledky. Asi po dvou dnech mě teta řekla, že došly výsledky a že tam byla jen marihuana, ale i tak je to droga. Byl jsem strašně rád, že jsem si pravdu uhájil. Bylo mi řečeno, že ještě jednou se mi v krvi něco objeví, tak že hned jedu pryč.

V hlavě jsem si to hned srovnal a řekl si „má to cenu?“. Dokázal jsem si sám sobě říct „STOP“. Ted už jsem 8 měsíců čistý, ale i tak jde vidět, že mi tety ještě pořád moc nevěří a to mě na tom hodně mrzí. Dost na to doplácím zejména v samotném cestování. Přál bych si, aby se to v blízké době změnilo. Nechtěl bych vám radit, ale ze své vlastní zkušenosti bych vám chtěl říct, že tráva dělá jen problémy.

Antonín Vojtěšek (15)

vaše příběhy

Vyznání

Pavla Kadlecová
VÚ a DDS Počátky

Jsi moje tajná láska,
jsi jako na čele moje vráska.
Jsi mého života štěstíčko,
jsi roztomilý jak na nebi sluníčko.

Jsi jediný, koho miluji,
jsi daleko a já toho lituji.
Jsi ten, kdo se vedle mě probouzí,
jsi ten, kdo mě po ránu okouzlí.

Chci být ti na blízku,
chci ti vytrhnout bolístku.
Chci ti říct jak moc Tě miluju,
chci ti dát najevo, že naší láskou listuju.

Nechci být jen unuděnou holčičkou,
chci být tvou vrtnicí koťátkou.
Nechci a nedokážu si představit život
bez tebe,
chci vědět, jak daleko je od nás do nebe.

Chci ti pohladit tvé jemné vlásky,
nechci si představit život bez tvoji lásky.
Miluji tvé něžné pohlazení,
vždy se těším na ranní probuzení.

Miluji tvé zamilované polibky,
chci na svém těle cítit tvé dotyky.
Chci ti splnit každíčký tvůj sen,
musíme si spolu užít každý den.

Jsi můj nejmilovanější miláček,
na nebi pluje tvůj obláček.
Jsi můj nejdražší poklad,
nechci si dávat na hlavu studený ob-
klad.

Jsi jediný, kdo mě vždy potěší,
nechci mít na sobě moc otěží.
Chci být jen v tvém obětí,
o lásce k jiným nemám poněti.

Láska je...

Petra (15)
DD Dagmar Brno

Láska zabíjí rozum a mučí srdce
Láska je hnusná čarodějnice!
Láska ti může zkazit život
Láska je zvláštní souhra náhod
Láska je pocit motýlí v hrudi
Láska je ta, co tě v noci budí
Láska jsou mindráky, zkáza a deprese
Láska je nechutná všední recese!
Láska tě smete na chodníku
Láska je rakev od hrobníků
Láska je to, když my dva jsme spolu
Láska tě vynesete nahoru a smete dolů
Láska je někdy jen obyčejná sázka
Láska je ohraň, poničená páska...

Láska zamilovaná

Tomáš Dandáš (13)
DD Tuchlov

Ahoj má láska, ty moje krásko!
Voníš po pampeliškách, utržených na
lukách.
Cítím se sám a jsem osamělý,
ale s tebou jsem rád skoro pokaždé.

Když ráno vstáváš, jsem jako víla,
voňavou krásu máš. Není to láska?
Láska je jako květina, kterou ti teď dá-
vám,
v ní je sladká pusa, kterou Ti posílám.

Nenávidím Tě, pláču

Gabriela Švancarová
VÚ Velké Meziříčí

Nenávidím Tě,
protože mi na Tobě začalo záležet.
Nenávidím Tě,
protože jsi měla pravdu,
že to zklamání bude bolet.
Nenávidím Tě,
protože jsi mě změnila.
Nenávidím Tě,
protože jsem Ti dala kus sebe.
Nenávidím Tě,
protože se v sobě nevyznám.
Nenávidím Tě,
protože na Tebe nedokážu zapomenout.
Nenávidím Tě,
protože mám z celého světa nejraději Tebe.
Nenávidím Tě
za to ještě víc, protože si to uvědomuju
a nemůžu to změnit.

Pláču,
protože mi Tě všechno připomíná.
Pláču,
protože na Tvůj pohled se těžko zapomíná.
Pláču,
protože se cítím na dně.
Pláču,
protože o Tebe usiluji marně.
Pláču,
protože nemůžu být s Tebou.
Pláču,
protože mi docházejí síly.
Pláču,
protože se ke mně stále otáčíš zády.
Pláču,
protože jsem nešťastná z toho,
že Tě mám ráda.
Pláču,
protože už nechci žít,
když s Tebou nemůžu být.
Pláču,
protože mně neodepisuješ.

Ztráta

Liduška (15)
DD Bojkovice

Ze snu se každý probouzí zpocený a
bezmocný.
Byla jsem hotová z velké ztráty,
žiju bez mámy a táty.

Láska se mi ztrácí před očima,
jsem to věděla a to mi ještě víc dojmá
tak si sním svůj sen a dávám si otázku:
Proč den je dnem?

Jsem zklamaná a bezmocná a v srdci ne-
mocná
dáte mi za pravdu, že je to tak,
že v lásce se nedá vybírat.
Láska si vybírá nás.
Když si počkám, přijde včas...

Báseň

Jana Maňchalová (16)
DD Čeladná

Jednou si říkám že mě svět nebaví
a pak si že život není růžový
že láska není bezchybná
že za hádky můžou oba dva
že z bílé nestane se tmavá
že z kamene nevyroste tráva
že milovat je krásné
že chi ti dát srdce je asi jasné
že mé srdce tloukne pro tebe
že tvé jméno křičím do nebe
že nic není stálé
že i já jednu najdu svého krále.

Já ho už našla, konečně jsem šťastná
snad už napořád a ne na rok nebo dva.
Miluji tě slabé slovo pro mé city je
ty jsi víc než do slov se vejde.
Oba dva víme, že naše láska zničit nejde.
Chci ti říct, že ráda tě mám
na mé srdce
lásku k tobě přísahám.

Prag Plyš Tour

Celý svůj život jsem zatím prožil v postýlce a už dlouho jsem si přál jet někde na pořádný výlet. Takže když se u nás na nástěnce objevil inzerát cestovní kanceláře ŠVAGRTour, neváhal jsem ani minutu. V nabídce byl totiž báječný zájezd do Prahy od středy 27. do neděle 31. října 2010, který sliboval dokonce i vlastního průvodce. Zabalil jsem si batůžek, počkal na autobus a plný očekávání vyrazil do našeho hlavního města.

Když jsem dorazil do Amfóry, na místo, kde bylo zajištěno ubytování, už se před dveřmi tvořila dlouhá fronta plyšových kamarádů různých barev, velikostí a tvarů. Předemnou stál veliký šedivý slon, za mnou parta chlupatých medvědů a v dále jsem dokonce zahlédl i Majkl Džeksna.

Večer nám byli představeni naši průvodci (děti z dětských domovů Staňkov, Volyně, Písek, Robinzon z Klenčí, Róza a Kačka) a hned se o nás začali starat. Vyrobili nám krásné průkazy, aby-

chom se v Praze neztratili a naplánovali nám pestrobarevný program přesně šitý na naši plyšovou míru.

Líbilo se mi v ZOO, tam byli skoro všichni chlupatý jako já. Skvělý to taky bylo na bobové dráze, jezdil jsem nahoru a dolů a trochu jsme se báli, ale můj průvodce mě držel pevně za tlapu. Projel jsem se na přívozu a přemýšlel, jaké by to bylo být plyšovou rybou a v leteckém muzeu zase o plyšových křídlech. Byl jsem se také podívat na návštěvě v plyšáků v pražských domácnostech a za kulturou v divadle Minor. A nevěřili byste kolik je v Praze divných věcí. Lidé tu mluví cizími jazyky, na Pražském hradě, který vůbec nevypadá jako hrad, stojí pání, co se nehýbou a vůbec se nesmějou. Taky se u nás doma nestává, aby schody jezdily... Naštěstí jsem se mohl úplně spolehnout na svého průvodce, který mi všechno vysvětlil.

Viděl jsem spoustu dalších zajímavých věcí, prošel spoustu zajímavých míst a seznámil jsem se s novými kamarády. Odjíždím uondaný, ale spokojený. Už se zase těším zpátky do svojí postýlky, ale příště jedu s CK ŠVAGRTour klidně i na konec světa.

Za to, že se zájezd tak povedl a moc jsem si ho užil, děkuji já i všichni plyšový kamarádi svým malým dětským průvodcům a všem vedoucím – dobrovolníkům. Speciální díky dále patří: ZOO Praha, Divadlu Minor, Dopravnímu podniku hl. m. Prahy, DDM Praha 4 – Hobby centrum, pizzerii a restauraci U staré pece a panu Rudolfovi a kol. za do Prahy jako dělané Flexipassy.

Tato akce je součástí celoročního projektu „Last Minute jediné u ŠVAGRtour!“, který je financován z darů veřejné sbírky společného dlouhodobého projektu České televize a Nadace rozvoje občanské společnosti s názvem POMOZTE DĚTEM! Na financování tohoto projektu se podílí i Město Písek. Děkujeme!!!!

**Článek pro vás napsal a na další zájezd se těší:
Medvěď František**

www.mujsbyt.org

Ahoj kluci a holky!

Nevím, jak vy, ale já se v listopadu pokaždé začínám cítit jako medvěd. Dny se krátí, sluníčka je málo, lidi se mračí a choulí do svých kabátů a i já vytahuji svůj zimní kabát, nejraději nikam nevycházím, chumlám se doma v teplíčku do dek a chce se mi toolik spát. Často si na medvědy vzpomenu a často jim i závidím, že oni můžou být celou zimu zalezlí ve svém pelíšku a odpočívat. To my, lidé, to tak lehké nemáme. Musíme plnit své povinnosti, chodit do školy, vstávat někdy i za tmy a tak dále. I když musíme všechny naše povinnosti splnit, neměli bychom při nich zapomínat na sebe. Stejně jako medvědi, i lidé potřebují na chvíli „vypnout“, zavřít se do teplíčka, přemýšlet si pro sebe, plánovat a snít. Právě k tomu jsou zimní měsíce perfektní, dovolují nám „usebrat“ se v sobě a nasbírat dost energie k tomu, abychom na jaře a v létě mohli plnit sil naše plány s radostí realizovat! Jen si to teď musíme pořádně promyslet.

PROSINCOVÁ SOUTĚŽ

PRVNÍ ÚKOL:

K postavě Mikuláše se pojí legenda. Mikuláš byl světec, narodil se okolo roku 300 v Řecku. Jeho otec byl velmi bohatý, ale Mikuláš nijak netoužil otcovo bohatství zvelebovat či navyšovat. Mnohem raději pomáhal lidem a o kariéru nebo otcovo zlato se příliš nestaral. Vlastně se staral pouze tehdy, pokud mohlo pomoci jiným. Chodil po městě a zlato svého otce rozdával těm, kteří to potřebovali. Proto dodnes slavíme jeho památku tím, že obdarováváme jiné. V Mikulášově městě žil také jeden kupec, který měl 3 dcery. Byl ale velice chudý a jeho dcery si nikdo nechťel vzít, protože neměly žádné věno. Proto hrozilo, že dívky si budou muset na věno vydělat prostřednicí.

Otázka č. 1: Jak Mikuláš dívkám pomohl?

1. Našel jim 3 bohaté ženichy, kteří si dívky vzali i bez věna.
2. Obdaroval jejich otce ohromným majetkem.
3. Tříkrát za sebou vhodil v noci do domu kupce váčky s penězi a tím dcery vykoupil.

DRUHÝ ÚKOL:

Ahoj,
tak letos jsem si toho nabrala asi více, než jsem čekala. Jezdím na kurzy, kde se připravuji na regionální (následně celostátní) kolo fyzikální olympiády. Celostátní kolo se bude konat v Íránu. A protože mě baví fyzika, tak jsem si jí spolu s chemií zvolila do nepovinné části.

Takže budu maturovat z českého a anglického jazyka, biologie, fyziky a chemie. Tak doufám, že to zvládnou. V úterý jedu na závody v lezení na lezeckou stěnu o výšce 7,5m. Tak se těším, ale už ne na dopisování zápisů ze školy.

Ještě jsem chtěla připomenout, že než jsem odešla k pěstounům, tak jsem si na papír

psala pro a proti. Doporučuji to každému. Než se rozhodnete něco důležitého udělat, tak je to vhodné a měli byste si to pořádně promyslet a zvážit. Já jsem třeba chtěla vidět, jak to vypadá v jiných rodinách. Jak se tam žije. A samozřejmě jsem chtěla svou bodu.

Jako plusy pobytu u pěstounů jsem viděla to, že si mohu pozvat kamarády, že u nás budou moci přespat a když budu chtít, přespím já u nich. Proti odchodu z DD bylo to, že se odloučím od tet, se kterými mi bylo dobře.

Když se na život u pěstounů podívám dnes, musím říct, že jsem si osahala, jaké jsou náklady na běžný život, získala praktické zkušenosti s údržbou a přestavbou domu. Na druhou stranu jsem přišla o výlety, které dětský domov pořádá. Co mě mile překvapilo je, že dodnes udržuji kontakt se sociální pracovnící, která mi hodně pomáhá.

Nyní se vrátíme do současnosti. Kde všude jsem bydlela a jaké to tam bylo, jsem vám už přiblížila. Nyní bydlím v 6. patře panelákového domu v bytě 3+1 s kamarádem a jeho manželkou. Mají 5ti měsíční holčičku. I tohle bydlení má svá pro a proti. Mám svůj pokoj, kam dětský pláč není slyšet, ale když

jsem v obývacím pokoji, tak už ano. Mně to zrovna moc nevadí, ale někomu by mohlo. Na další jsem si vzpomněla minulý týden. Byla jsem probuzena nějakými rány v 5 ráno. A lekla jsem se. Lukáš si myslel, že to je králík, a tak mu nadával. Po chvíli zjistil, že to byl soused z 5. patra, který se nemohl dostat do bytu. Náš soused Martin byl pohotový a začal mu nadávat, ať prý jde spát do sklepa, že vzbudí celý barák. Sice se nic nestalo, ale byla jsem celkem vyděšená, když jsem nevěděla co se děje.

V příštím článku vám sdělím, jak jsem se k nim dostala a jak vše probíhalo. Jdu se učit, před chvílí jsem přijela z kurzu, tak mám co dohánět. Tak zase příště ahoj.

Lucka

Otázka č. 2

Proč chtěla Lucka odejít z dětského domova?

1. Chtěla víc svobody.
2. Hádala se s vychovatelkami.
3. Chtěla se odstěhovat k příteli.

Odpovědi zasílejte do 31. prosince poštou, mailem nebo přímo z webu **www.mujbyt.org**. Nezapomeňte uvést jméno, věk, zpáteční adresu a vybranou cenu: ledvinka, parfém a náhrdelník, hodiny.

Výherce listopadové soutěže najdete na www.mujbyt.org

Poslední měsíc probíhá Velká soutěž o dobíjecí kupon Vodafone v hodnotě 500,- Kč. Do slosování budou zařazeni všichni, kdo v říjnu, listopadu a prosinci správně splní všechny soutěžní úkoly.

Krásné Vánoce přeje Eva Flossmannová, koordinátorka projektu

**Informační středisko Mikuláš, o.p.s.
Klimentská 1, 110 00 Praha 1
e-mail: eva.flossmannova@mikulasops.cz**

PROJEKT SOS18 – Příprava na samostatný život 3. setkání, IV. ročník

Milí čtenáři Zámečku,

všem těm, kteří se Projektu aktivně účastní, i těm, které jen zajímá, co se u nás nového děje, přinášíme na následujících řádcích krátkou zprávu z dalšího setkání holek a kluků ze Štítů, Radenína, Slavkova a Bystřice. Proběhlo 19.– 21.11. u nás v SÁMOVCE. A o čem bylo tentokrát?

Kde je jídelniček...

Teleportovali jsme se v čase do doby, kdy dostaneme první výplatu a budeme si muset vše, co potřebujeme k životu, obstarat sami. K tomu patří, samozřejmě, i něco chutného k snědku. Jídelniček už nám na nástěnce nevisí a tak nezbude, než si jej vymyslet, potraviny pečlivě sepsat a vše i pořídit. Nakupování ve fiktivní sámovkové samoobsluze se neobešlo bez komických situací i poměrně horkých chvil, jak na straně „zákazníků“ tak i „personálu“. Ale i to je život a protože společně trénujeme i zvládání obtížných situací, nenechali jsem se až tak vyvést z míry. Někdo vyšel s penězi bez problému, někdo s odřenýma ušima a někteří by ke konci měsíce pili už jen vodu z vodovodu. Pro příště trochu více šetřit, dámy a pánové!

„Je to v akci! No nekup to...“

Na pár chvil návrháři – designery

Triček jsou plné obchody, ale jen málokdo si někdy navrh vlastní. My k nim patříme! Z folií jsme vyřezávali parádní motivy, které pro nás připravili naši teď už známí výtvarníci Magda, Matěj a Martin. Trička dopadla skvěle, někteří z nás by se takovou práci mohli rovnou i živit.

„Správně umístit, zažehlit a pak už jen „oblíct“

Relaxovali jsme tentokrát při společném vaření v naší kuchyni v PONTIFEXU, na bowlingovém klání a na tradičním pražském Sletu bubeníků. Jde o koncert domácí bubenické elity, která si zve zajímavé zahraniční hosty. Letos byl koncert opravdu mimořádný a měli jsme velké štěstí, že jsme byli při tom.

Krásný předvánoční čas všem, vaše **SÁMOVKA**.

Odoláme pokušením?

Mít nejnovější mobil nebo iPod, ukázat kámošům, že jsem „in“ je velké lákadlo, i když máme obě kapsy prázdné. Jak to dopadá, když mu neodoláme a lepi se na nás jeden dluh za druhým, jsme si vyzkoušeli při divadelní dílně s Pepou a jeho přáteli. Věřte, lehko nám na konci nebylo, dluhy opravdu tíží.

„Bohouši, jsem tvůj nej mobil, mě musíš mít!“

WWW.SOS18.CZ

- Zapoj se do **VELKÉ VÁNOČNÍ SOUTĚŽE** 4 + 1, opět o velmi zajímavé ceny. Témata otázek letos více tradiční.
- Napiš nám do fóra **BAVTE SE**, ZDA CHODÍŠ NA FACEBOOK, PROČ JE TO TAK SUPER A ZDA VÍŠ, JAKÁ RIZIKA TO MŮŽE MÍT? Nejlepší příspěvek opět získá pěknou cenu ze SÁMOVKY.
- Přečti si na titulní stránce v **SEZNÁMILI JSME SE S...** zajímavý portrét a rozhovor s Michalem Címalou, našim kamarádem, který tvoří krásné umělecké předměty. Spolu s ním a jeho přáteli chystáme nový společný projekt pro Centrum SÁMOVKA.

Každý si někdy říká, že se k němu štěstí obrací zády. Mnohé se však dá změnit. Své o tom vědí i tři studenti, kteří v době, kdy se jejich přechodným bydlištěm stal dětský domov, zdaleka nevěřili, že by se jim mohl splnit sen o studiu na zahraniční univerzitě. Protože své nadání doplnili velkou pilí, získali na svá zahraniční studia finanční příspěvek od Nadace Educa a sen se změnil ve skutečnost. Přečtěte si, jak se daří Romaně, Jaroslavovi a Martinovi.

Romana Kašparová

Když jsem se před pěti lety dozvěděla, že číslo K203 (pod tímto číslem jsem absolvovala přijímací řízení) bylo přijato na osmileté gymnázium Open Gate, vůbec jsem nevěděla, co mě čeká. Jen jsem tušila, že je to obrovská šance. Na jaře 2010 jsem úspěšně odmaturovala, avšak tím to zdaleka nekončí. Díky stipendiu, které mi poskytla Nadace Educa, jsem si mohla vybrat školu v zahraničí a vypravit se na náročný výlet za univerzitním studiem na anglickou University of Chester. Welcome to Chester! Usměvaví lidé mě vítali na univerzitě v září letošního roku. Prvních několik týdnů je již za mnou a musím říct, že moje pochyby a nervozita byly úplně zbytečné. Mám spoustu nových přátel, studuji obory, které mě více než baví a pronajatý pokoj v pěkném domku s báječnými spolubydlicemi. Chester je nádherné tiiché město, plné nepřeberných možností. Už jsem odevzdala svůj první úkol a slabý větřík před bouří pomalu ustává. Uvidím, jak si povedu v dalších měsících.

Jaroslav Čech

Ihned poté, co jsem se dostal do soukromého dětského domova Korkyně, se můj život začal obracet k lepšímu. V patnácti letech jsem byl přijat na osmileté gymnázium Open Gate, které jsem úspěšně vystudoval. Hodně jsem se zlepšil v angličtině, která pro mne nebyla jen pouhým vyučovacím předmětem. Snil jsem o studiu v zahraničí, a to se mi splnilo – byl jsem přijat na Bath Spa Univerzity v Anglii. Teď jsem tedy v krásném historickém městě Bath, které je jako stvořené pro studium historie a plně si užívám univerzitního života.

Když jsem zjistil a poznal vše potřebné o měšťě, mohl jsem se začít plně soustředit na studium, které opravdu snadné není. Jsem však vděčný za to, že mě na gymnáziu Open Gate dobře připravili, jelikož co se historických znalostí týče, patřím ve své třídě mezi ty nejlepší. Moje profesorka nejvíce oceňuje všeobecný přehled, který je podle ní vlastní v podstatě všem českých studentům. Takže naší krásné zemi zde ostudu rozhodně nedělám.

Martin Ciklamini

S podporou Nadace Educa jsem studoval na osmiletém gymnáziu Open Gate, kde jsem odmaturoval s vyznamenáním. Díky kvalitní výuce jazyků na této škole pro mě nebyl problém složit mezinárodní zkoušky jako jsou DELE, CAE i IEL TS a dostat se na několik britských univerzit, ze kterých jsem si nakonec vybral London Metropolitan University – obor management a řízení.

V Londýně jsem kvůli studiu a řekl bych, že jsem udělal výtečnou volbu. Není nic lepšího, než se těšit na každý předmět a užívat si toku informací, protože posloucháte jen to, co se chcete naučit a vědět. Každý středoškolský student jistě čas od času nechápal důvod, proč se učí látku předmětu, který ho nebaví, a k čemu mu to bude. Nyní jsem rád, že se učím jen to, co chci, a znám důvod, proč se to chci naučit. Ještě úžasnější je, když vám lektor otevře vaše ignorantské oči a vy se začnete zajímat o něco, o co jste dříve neměli ani nejmenší zájem. Když pochopíte něco, co už třeba miliony lidí ví, ale vy si to uvědomíte až teď – například to, že umění je spjaté se vším a s byznysem zvlášť.

Více si můžete přečíst v článcích studentů na webu
www.nadace-educa.cz

Hluboký les

scénář: Radeczek kreslí: helmut šradeczek hrají: Cibule a Kebule

Livie Klausová:

Všichni sociálně slabí si zaslouží naši pomoc

Livie Klausová v první adventní neděli slavnostně rozsvítla vánoční strom na Pražském hradě. Byl to velmi mrazivý večer, přesto na událost dorazily mnohé rodiny s malými dětmi.

Účastníci zahřival teplý punč a káva. Ještě než Livie Klausová, manželka prezidenta republiky, dala pokyn k rozsvícení stromečku, zahrál všem lidem dětský folklorní soubor Notičky a pěvecký sbor Gospel Limited. Zpívající z Gospelu speciálně roztančili všechny přítomné na Jiřském náměstí Pražského hradu. Znamé písně jako „O Happy Day“ či „Jesus Can Work It Out“ udělaly na diváky neuvěřitelný dojem. Všichni si pak společně s Livíí Klausovou a Milenou Černou z Výboru dobré vůle zazpívali české vánoční koledy, a to za doprovodu sboru Hudby Hradní stráže.

Perníček od první dámy na památku

A pak už nastal ten vysněný okamžik. Dospělí i děti upřeli zraky na paní Klausovou, která právě počítala „tři, dva, jedna, teď...“ a vánoční strom se „vznešeně“ rozsvítil.

U této každoroční příležitosti je na Pražském hradě umístěna kasička, kam mohou lidé přispívat peníze na podporu Nadačního fondu manželů Livie a Václava Klausových. První dáma o přispění na dobrou věc všechny poprosila a uvedla, že pomoc směřuje nejen opuštěným dětem v dětských domovech, ale také dětem v pěstounských rodinách, starobním důchodcům a dětem ze sociálně slabých rodin. Ti všichni podle paní Klausové potřebují naši pomoc.

Na závěr „paní prezidentová“ všem příchodím, ale předně mnohým dětem, rozdávala z velkého koše malý vánoční dárek v podobě zabaleného perníčku určeného k dekoraci. Dostalo se úplně na všechny.

Miloš Nguyen

nadace a organizace

Štíre,

říká se, že „jak na Nový rok, tak po celý rok“. Ale u tebe je to naopak, čím horší budeš mít vstup do nového roku, tím lepší pak bude zbytek !

Váho,

ve hvězdách čtu, že ti na Silvestra zamotá hlavu nějaký kluk, bude se jmenovat Jim Beam.

Střelče,

spočítej, kolik je jehličí na vašem vánočním stromečku, pak to číslo vyděl počtem vánočních ozdob a výsledek potom vyděl počtem dárků, které dostaneš. Výsledné číslo je životně důležité, a proto si ho dobře zapamatuj! Přesně za rok se v Zámečku dozvíš, co znamená.

Blížence,

podle konstelace Pluta a Venuše je jisté, že v příštím roce nebude jisté vůbec nic.

Rybo,

pozvěz, co tě žere o Vánocích?

Raku,

trpělivost růže přináší a ty se jich už brzy dočkáš! Ale pozor, víš jak dopadla Růženka...

Berane

hned od zítra začni každý den cvičit kliky a sklapovačky, abys měl pevné svaly. Nový rok ti totiž přinese spoustu radosti, tak musíš být silný, abys ji všechnu unesl.

Vodnáři,

na Štědrý den postav sněhuláka a kolik dnů potrvá, než roztaje, tak přesně tolik měsíců zbývá do doby, než se faktálně zamiluješ.

Kozorohu,

přestaň nad vším pořád přemýšlet a o Vánocích zkus úplně vypnout mozek. Já ho mám vypnutý celý rok a je to pohoda :)

Býku,

přestaň nad vším pořád přemýšlet a o Vánocích zkus úplně vypnout mozek. Já ho mám vypnutý celý rok a je to pohoda :)

Lve,

na Štědrý den si obleč bílou ponožku na levou nohu a černou ponožku na pravou. Černobílé pouto se zemí tě ochrání od všech průšvihů!

Panno,

moje vesmírná observatoř mě informovala, že nám Flik zaplatil „omylem“ jen za 11 hodin kopů, takže máš bohužel smůlu, protože zadarmo ani Helmutovi nehrabe.

Tři přání

Jeden moudrý člověk mi řekl: „Život je jako žebřík do kurníku, stejně tak krátký a pokaděný!“

Měl pravdu. A stejně tak je to i s přáním. Člověk si přeje mnoho věcí. Být s rodinou, mít peníze, stát se Hollywoodskou hvězdou. Ale když si někdo přeje takové věci, musí si za nimi tvrdě jít, aby dosáhl svého takzvaného přání.

Podle mne je to hloupost. Lidé si neumí vážit, toho, co mají. Když jsou bohatí, chtějí mít ještě více. Když mají talent na jednu věc, chtějí ho mít i na dalších deset.

Kdo si ale uvědomuje, jak se cítí děti a lidé v afrických zemích? Ty by měly asi největší právo chytit zlatou rybku a přát si tři přání. Den ode dne umírají stovky dětí na různé nemoci, protože žijí v tak špinavém prostředí a nemají prostředky ani na lékaře. Afričtí obyvatelé jsou rádi, že mají jednu hrstku rýže na týden a nám oproti nim, jak se říká, padají pečeni holubi do úst. Přesně takovým lidem by se měla plnit přání a tím jim dopřát alespoň trochu radosti. Já osobně, **když už bych tedy musela mít nějaké přání,**

bych si přála asi peníze, které bych darovala potřebným, právě těmto chudým dětem.

Druhé mé přání by bylo mít dobré vztahy s mým bratrem. Stačil by mi i telefonický kontakt, když už jsme od sebe tak daleko.

Třetí přání vlastně ani nemám. Je mi totiž jasné, že věci, které bych si přála, se mi asi nesplní. Píši jen to, co mám na srdci a nic více. Můžu být ráda, za to co mám a nechť nic více, když bych se stejně žádného přání nedočkala.

Adéla Limberková
VÚ a DDŠ Počátky

Závěrem

Já si myslím, že Vánoce jsou pěkně záludné. Na jednu stranu to mají být ty nejhezčí dny v roce, a někdy taky že jsou, ale na druhou stranu nás dokážou vystresovat jako nic na světě. Je to tím, že nám na nich tolik záleží. Když se pohádáme během roku, tak je to celkem v klidu, ale když se s někým pohádáme o Vánocích, tak je to hotový skandál. Když zapomeneme koupit strouhanku, tak se normálně nic neděje, jenže o Vánocích tím zkazíme štědrovečerní hostinu, protože jak chcete kapra dozlatova osmažit bez strouhanky? Anebo vánoční uklízení; normálně je normální, že je doma trochu bínec, ale o Vánocích musí být vše naleštěné, vytřené a voňavé. Jak překonat tohle prokletí Vánoc? Nijak. Náš boj s utajeným kouzlem Vánoc asi nikdy neskončí a snad právě tenhle stres spoluvytváří neopakovatelnou vánoční atmosféru. A proto se radujme a veselme: Zlaté iritující prase je tu zase.

Helmut

Básničky pro Franty i Aničky

*Vánoce na dveře klepou
tetě z dechu voní líh
Zámeček si čteme s Pepou
píší tam, jak koulet snít
Rok má zase na kahánku
na střeších se třpytí měď
a já si čtu každou stránku
v Zámečku, co vyšel teď'*

Helmut

WWW.ZAMECEK.NET

zprávy z domovů

Zámeček podporují

Nadace Terezy Maxové dětem

Nadace ČEZ

Nadační fond manželů Livie

a Václava Klausových

MŠMT ČR

Nadace Educa

Nadace OKD

Jihočeský kraj

Ústecký kraj

Zlínský kraj

Královéhradecký kraj

Kraj Vysočina

Olomoucký kraj

Jihomoravský kraj

Plzeňský kraj

Pardubický kraj

Nadační fond
manželů Livie a Václava Klausových

Zámeček

Vydává Duha Zámeček – Sdružení dětí a mládeže pro volný čas, přírodu a recesi za přispění Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR, Nadace Terezy Maxové dětem a dalších partnerů.

Cena:	pro DD zdarma
Adresa redakce:	Zámeček – Vladislav Sobol Střední 6, 736 01 Havířov
Telefon:	725 595 417, 596 884 052
E-mail:	redakce@zamecek.net
Šéfredaktor:	Vladislav Sobol – Flik vladislav.sobol@zamecek.net
Zástupce:	Miloš Nguyen milos.nguyen@zamecek.net
Levá ruka:	Ondřej Polák – Helmut ondrej.polak@zamecek.net
Pravá ruka:	Ivana Sobolová ivana.sobolova@zamecek.net
Šéf dětské redakce:	Gracián Svačina gracian.svacina@zamecek.net
Grafika:	Dalibor Antonín dalibor.antonin@zamecek.net

Redaktoři: Petr Pavlíška
Klára Kubíková

Poradci: tety a strejdové

Dětská redakce:	Jakub Pěkný	DDŠ Býchory
	Lukáš Pěkný	DDŠ Býchory
	Lukáš Kopečný	DD Čeladná
	Jana Machalová	DD Čeladná
	Kristýna Čonková	DD Fulnek
	Klára Zemanová	DD Havířov
	Michal Šebek	DD Hora Sv. Kateřiny
	Kristýna Mikulová	DD Kroměříž
	Denisa Mikulová	DD Kroměříž
	Sandra Pikartová	DD Mařtův
	Franta Miker	DD Mikulov
	Franta Berger	DD Olomouc
	Dagmar Vaculová	DD Potštejn
	Katka Polášková	DD Tišnov
	Pavel Lukáš	DD Uherský Ostroh
	Lukáš Kotlár	DD Uherský Ostroh
	Petr Šmíd	DD Uherský Ostroh
	Štefan Jozefčák	DD Vizovice
	Jolana Košíková	DD Záběh na Moravě
	Lenka Sarkőziová	DD Zlín
	Anna Marčíková	DD Zlín

www.zamecek.net